

BROJ 5 * MAJ/JUN, 2014.

SCHOOLFRANJE

UŽIVANJE U ŠKOLI I DRUŽENJU!

MATURANTI 2014.

KAD ZAZVONI POSLEDNJE ŠKOLSKO ZVONO

STRANA 12

PRVI u regionu!

TEMA BROJA

STRANA 24

NAJČEŠĆE GREŠKE
PRI ODABIRU SREDNJE ŠKOLE

STRANA 21

ČITAJTE JOŠ...

KAKO NAJLAKŠE DO
DOBRIH OCENA?

STRANA 4

KAKO PROVESTI LETNJI
RASPUST

STRANA 8

AŠIKOVANJE -
NEKAD I SAD

STRANA 16

Sadržaj:

GLAVNI UREDNIK
ELZANA CRNOVRŠANIN

**ZAMENIK GLAVNOG
UREDNIKA**
SELDA SELMANOVIĆ

UREDNICI

ALEN TAHIROVIĆ
ALEN ŠALJIĆ
ALIDA CRNOVRŠANIN
ALMA ZEKIĆ
ALMIN KALENDER
AJŠA KALENDER
AMINA BEGOVIĆ
AMINA DACIĆ
ARMIN FIJULJANIN
ELMA MAŠOVIĆ
EMINA KUČEVIĆ
IRMA GARIBOVIĆ
HANKIJA KOLAŠINAC
NERMIN UGLJANIN
RAHELA TASUMOVIĆ
SEAD BAŽDAR
SEJDEFA DELJEVIĆ
SIBELA ŠHOVIĆ

**TEHNIČKO-
POLJOPRIVREDNA ŠKOLA
SJENICA**

SAVE KOVAČEVIĆA 15
36310 SJENICA
WWW.TPSSJENICA.COM

PRIJATELJI NAŠIH NOVINA
USTANOVA KULTURE
SJENICA

Maj/jun 2014.

- 04 KAKO NAJLAKŠE DO DOBRIH OCENA
- 06 PRVI MAJ - PRAZNIK RADA
- 08 KAKO PROVESTI LETNJI RASPUST
- 10 NAJČEŠĆI IZGOVORI ZA NEUČENJE
- 11 KNJIŽEVNI KUTAK
- 12 KAD ZAZVONI POSLEDNJE ŠKOLSKO ZVONO
- 13 DA LI STE ZNALI?
- 14 JA NISAM ŽIVELA ŽIVOT, VEĆ SNOVE...
- 16 AŠIKOVANJE NEKAD I SAD
- 18 PROFESIONALNA ORIJENTACIJA
- 19 NAJČEŠĆE GREŠKE PRI ODABIRU SREDNJE ŠKOLE
- 20 NAŠI MATURANTI
- 22 PRVI U REGIONU!
- 24 RAZJARENI BIK
- 26 MATURSKO VEČE
- 28 NEKOLIKO RAZLOGA ZBOG KOJIH
TEHNIČKO- POLJOPRIVREDNA ŠKOLA U SJENICI
TREBA DA BUDE VAŠ IZBOR!

TEMA BROJA:
PRVI U REGIONU!

Reč glavnog urednika

Elzana Crnovršanin,
master filolog srpske književnosti i jezika

Dragi naši čitaoci,

Pred vama je peti broj časopisa Schooliranje. To je ujedno i poslednji broj našeg časopisa za školsku 2013/ 2014. godinu. U ovom, novom broju, ekipa se umnožila i priredila mnoštvo interesantnih rubrika, zanimljivosti, tekstova i korisnih preporuka. Nadamo se da ćete kao i do sada, pronaći stranice koje će vas zainteresovati i ispuniti vaše dragocene slobodne trenutke, a samim tim vas inspirisati i nadahnuti da živite još lepšim i ispunjenijim životom, da pravilno rasporedite svoje vreme, da rasporedite svoje obaveze, preispitate svoje želje i odluke i napravite pravi izbor kada je donošenje bitnih odluka u pitanju.

U periodu koji je iza nas, tim časopisa Schooliranje napisao je preko 60 rubrika, odradio mnoštvo intervjua, organizovao veliki broj humanitarnih akcija pružajući ruku prijateljstva onima kojima je u tom trenutku bila najpotrebnija. Takođe, svaki broj elektronskog časopisa predstavljao je pravi mozaik u kojem ste mogli pronaći veliki broj mudrosti, zanimljivosti i korisnih saveta, i u proseku je imao preko 4 000 pregleda, ne računajući one koji su naš časopis čitali u štampanoj verziji. Iz meseca u mesec časopis Schooliranje imao je sve više i više zadovoljnih čitaoca, koji bodre i podržavaju napore i vredan rad našeg tima. Zahvaljujući svim autorima, čitaocima i prijateljima na dosadašnjem radu, saradnji i podršci, redakcija oseća potrebu da istakne da će sve učiniti da se dostignuti nivo očuva i da časopis, gde to bude moguće, još više unapredi.

Hvala svima koji su odvojili deo svog dragocenog vremena kako bi pohvalili naš poduhvat, podržali nas u daljem radu, uputili komplimente, sugestije i ukazali na neke propuste.

Hvala i svim mnogobrojnim čitaocima koji nas nisu direktno kontaktirali ali su nas bez reči, svojom pažnjom, čitajući ili prelistavajući brojeve našeg časopisa, podržali. Odziv je prevazišao sva naša očekivanja i potvrdio da jedna iskrena želja začinjena sa mnogo ljubavi može vrlo lako da bude sprovedena u delo.

Iznad svega, hvala dragim urednicima časopisa, našim dragim Schoolerima, koji su stoički podnosili sve uspone i padove da bismo danas stigli ovde gde jesmo. Radili su naporno, razvijali svoje intelektualne sposobnosti, borili se da bi završili sve zadatke i savladali sva iskušenja. Takođe, trudili su se da se zabave, da sve nas zabave, da budu kreativni, po pitanju ideja veoma produktivni. Naporno su radili na svojim Fejsbuk profilima, istražujući iscrpili kapacitete mnogih korisnih sajtova i verovatno poslali na hiljade tekstualnih poruka i mejlova. Smejali su se i ljutili, istraživali misterije života i prihvatili mudrosti drugih, i na kraju svega, sa osmehom na licu uživali u plodovima onoga što su vredno sejali. Svaki novi pregled, svaka lepa reč i pohvala, njihova je zasluga!

Polako završavamo ovu školsku godinu, pa samim tim završavamo i sa našim aktivnostima vezanim za ovogodišnje brojeve časopisa. U nameri da istrajemo svi zajedno u ovom projektu, pozivamo vas da nam se pridružite i uputite nam vaše predloge, o čemu biste voleli da čitate u našim narednim brojevima, brojevima koji će uslediti tek naredne godine.

Do tada, uživajte u blagodetima leta, uživajte u svom odmoru i predstojećem druženju. Uživajte u svoj dobrobiti koju imate!

Vaš tim časopisa Schooliranje želi vam da baš onako kako želite provedete svoj letnji raspust. Da ostvarite sve svoje planove, dođete do svih vaših ciljeva. Želi vam da se odmorite, opustite i da nas, već od septembra vedri i odmorni ponovo čitate i bodrite.

Do narednog čitanja, srdačno vas pozdravljamo!

KAKO NAJLAKŠE DO DOBRIH OCENA?

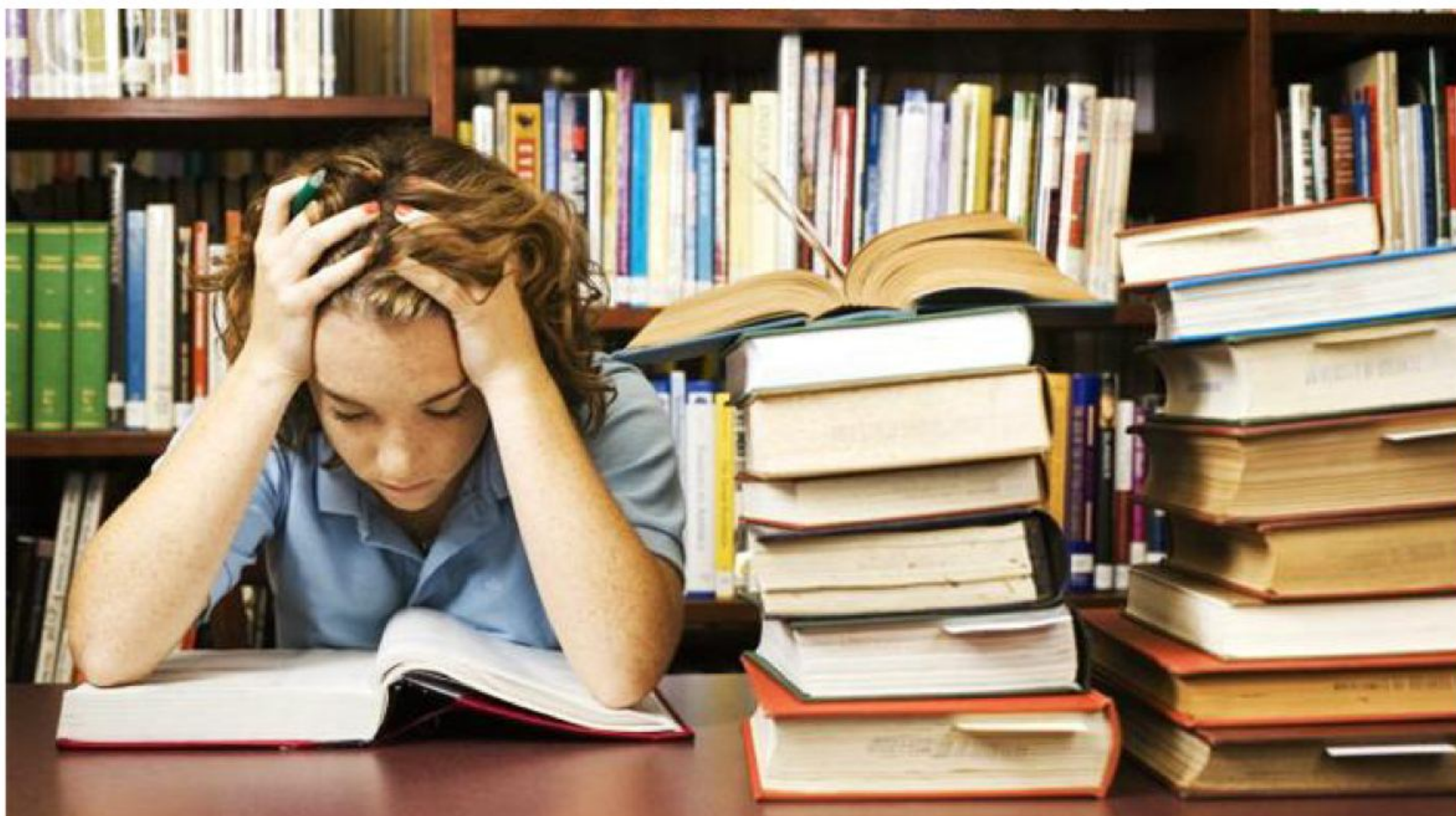
I pored toga što nam svi pune glavu kako ocene nisu merilo znanja, kako treba da učimo da bismo znali, i da bismo to znanje nekada primenili, svi smo mi svesni da se naš uspeh računa zbirom ocena a ne znanjem koje je kod nekoga manje, a kod nekoga veće. Svesni smo da je ocena ta koja u toku školovanja predstavlja stepen našeg znanja!

Uspavani tokom cele školske godine, sa ne tako sjajnim ocenama, tek pred kraj drugog polugodišta uviđamo problem i shvatamo da nam ništa neće pasti sa neba. Uzimamo gomilu knjiga i počinjemo učiti, ali nam ništa ne ide baš tako lako. Mnogo je predmeta, još više lekcija i naslova, sve se meša u našim glavama, počinjemo da paničimo, ne možemo da se organizujemo, nastaje pravi haos.

Da ne bi došlo do ovoga kao što često kažu: „Bolje je sprečiti nego lečiti“. Na vreme treba početi sa učenjem, dok gradiva ima manje. Sa malo slobodnog vremena, ukoliko redovno učimo, svaka lekcija se da odmah naučiti, a kao nagrada za to, naravno, sledi dobra, željena ocena.

PIŠE: EMRA MAŠOVIĆ, I12

Međutim, ako smo već upali u problem, trebalo bi da znamo kako da se nosimo sa tim problemom, i kako da se na pravi način izborimo sa njim i izbavimo iz novonastale situacije. Da bismo vam olakšali, mi ćemo vam dati par saveta i pokušati da vam pomognemo, a vi, zahvaljujući ovim savetima, ako budete vredni i odgovorni, sve probleme ćete uspjeti da rešite.

1. ODGOVORNOST JE MAJKA USPEHA! Kada pronađete ono što vas koči u učenju, kada uvidite u čemu je problem, jednostavno se rešite tog problema i sve će biti lakše. Pokušajte da budete odgovorni prema sebi, da budete zainteresovani za gradivo i potrudite se da dobijete želju za učenjem. U odgovornost se ubraja i nezanemarivanje svojih obaveza i tačnost pri njihovom obavljanju. Uz odgovornost svaki zadatak pred vama će postati rešiv.

2. BEZ PRETERIVANJA! Ne treba preterivati ni u čemu, pa ni u učenju! Kada postavite sebi visoke ciljeve, nećete sve uspjeti, izgubićete samopouzdanje i želju za novim početkom. Postavite sebi realne ciljeve, ciljeve za koje ste svesni da ih možete dostići i sigurno ćete uspjeti. Ne preterujte sa brojem lekcija i količinom gradiva, pokušajte da se organizujete i napravite plan koliko lekcija ćete u toku jednog dana naučiti. Na taj način znanje će biti temeljnije i dugotrajnije.

3. BEZ BEŽANJA SA ČASOVA! I pored toga što nam se nekada lepim može učiniti bežanje sa časova sa društvom i opuštanje umesto slušanja predavanja i odgovaranja, to nam može samo naškoditi i povećati

problem vezan za naše ocene u školi. Ne samo što ćemo dobiti neopravdani izostanak već ćemo i propustiti predavanje i mnogo bitnih informacija koje ne znamo, a moramo da naučimo. Ma koliko nekada bilo dosadno sedeti 45 minuta moramo se koncentrisati i ostati na času, jer je prisutnost i pažnja na času jedan od ključeva dobrog znanja i uspeha.

4. PAMETAN PIŠE! Pisanje beleški ne samo što pokazuje da smo aktivno pratili predavanje već nam pomaže i da lakše naučimo lekciju. Zapisujte sve što mislite da je bitno, zapisujte sve što ne znate, „grabite“ svaku reč profesora. Ne zanemarujte domaće zadatke jer oni će vam puno pomoći u obnavljanju gradiva. Ukoliko pratite nastavu i slušate ono što profesor priča, zapisujete ono što smatrate da je bitno, a kod kuće uradite domaći zadatak vezan za tu lekciju, dovoljno je da tu lekciju samo još jednom počitamo, ona će biti uspešno savladana.

5. UČITE U GRUPAMA! Učenje u grupama može vam jako pomoći! Razmenjivanjem informacija, iskustva, beležaka i knjiga, pored toga što ćete brže naučiti lekciju, možete se i zabaviti. Prilikom učenja u grupama sigurno vam neće biti dosadno, jedni druge ćete dodatno motivisati i podučavatiće a istovremeno ćete se i družiti.

Poslušajte naše savete i počnite na vreme sa učenjem! Još za to nije kasno. Verujte, ocene će doći same od sebe, a vi ćete njima biti veoma zadovoljni. Na kraju, plodove svoga truda vi uzimate a oni su veoma slatki...

PIŠE: SIBELA ŠHOVIĆ, I12

Prvi maj – praznik rada

Hiljadama godina, radnička klasa, iako zvanično nije ni postojala, bila je ugnjetavana od strane aristokata i svih drugih ljudi kojima je lični interes i dobit bio na prvom mestu, a prava i sloboda radnika na poslednjem. Situacija je posebno postala dramatična sa razvojem industrije, kada su odrasli muškarci, žene i deca radili i po 20 sati dnevno za minimalne plate u raznim fabrikama i industrijskim postrojenjima. Njihova prava nisu poštovana, niti su oni poštovani kao ljudi, svi su ugnjetavani, sloboda je izgubila svoj smisao, kao i život onih koji su zarad tuđeg interesa radili u ogromnim fabričkim postrojenjima.

Konačno, u XIX veku radnička klasa se udružuje i iskazuje ogromnu snagu i volju da se izbori za svoja prava

i slobodu. Svet je tada konačno saznao za one koji su vekovima pognute glave slušali tuđa naređenja. Tada je radnička klasa odlučno rekla da je kraj svim nevoljama koje su je pratile.

Sve je počelo 1. maja 1886. godine, kada je na stotine hiljada američkih radnika izašlo na ulice da bi zahtevali opšte prihvatanje osmočasovnog radnog dana. Čikago je bio centar pokreta. Radnici su tamo mesecima agitovali za osmočasovno radno vreme, i uoči 1. maja, njih 50.000 je već bilo u strajku. Tuča 3. maja, u kojoj su učestvovala stotine radnika, izbila je u Mek Kormik Riperu između radnika, članova sindikata, koji su sprečeni da dođu na posao i onih koji nisu pripadali sindikatu a koje je Mek Kormik zaposlio umesto njih.

Sve je počelo 1. maja 1886. godine, kada je na stotine hiljada američkih radnika izašlo na ulice da bi zahtevali opšte prihvatanje osmočasovnog radnog dana.

Duž ulica Čikaga postrojilo se 250 000 ljudi, dok je Parsonova pogrebna povorka prolazila gradom, kako bi izrazila svoju solidarnost za pogubljenim radnicima. Prvi maj je zajednički praznik svih zemalja u kojima radnička klasa treba da manifestuje jedinstvo svojih zahteva tj. svoju klasnu solidarnost.

Hejmarket je postao simbol potpune nejednakosti i nepravde kapitalističkog društva. Do današnjeg dana, kako u našoj zemlji, tako i u celom svetu, taj dan se obeležava u spomen svih radnika koji su izgubili živote. Međunarodni praznik rada, koji se obeležava prvog dana maja, danas predstavlja proslavu radničkog pokreta i taj praznik se slavi zvanično u više od 80 država širom sveta. Međutim, umesto da se sa napretkom karakterističnim za moderna vremena podrazumeva da se položaj radnika svakim danom poboljšava, sociolozi širom sveta danas sve češće postavljaju pitanje da li su prava radnika u stvari ugroženija nego ranije. Umesto proslavama, 1. maj, ali i dani pre i posle njega, počeli su da se obeležavaju demonstracijama, protestima i sukobima. Protesti radnika protiv mera štednje koje brojne vlade evropskih država nameću svojim građanima u borbi protiv teške ekonomske krize, obeležili su i kraj zime 2013. godine i proleće ove godine u Španiji, Italiji i Belgiji.

Međunarodni dan rada proslavlja se u većini država sveta. U onima u kojima nije državni praznik, taj dan se obeležava neformalno.

U Francuskoj je običaj da se za 1. maj prijateljima ili članovima porodice poklanjaju ljiljani, dok se u Hrvatskoj svim ljudima dele crveni karanfili. Svim državama, koje taj dan proslavljaju kao praznik, zajedničko je to što se širom njih za 1. maj organizuju specijalne parade i izleti u prirodu.

U Srbiji, ali i drugim zemljama bivše Jugoslavije, 1. maj je praznik okupljanja porodice i prijatelja na izletima ili u vikendicama. Iako nosi ime Praznik rada, 1. maj je uvek neradni dan, pa se neretko praznuje i po više dana, roštilja se, ide se na izletišta, a oni koji uspeju dobiti i više slobodnih dana najčešće putuju na more. Dakle, ljudi su prvomajske praznike nekada proslavljali uz roštilj i muziku, i sve je bilo drugačije nego danas. Nekada su ljudi bili opušteniji i veseliji, a danas su najčešće okupirani brigama i nametnut im je brz tempo života.

PIŠE: AMINA DACIĆ, II2

Kako provesti letnji raspust

Prve asocijacije koje se kod mladih javljaju kada je u pitanju letnji raspust uglavnom se vezuju za želju da se odmore, da ne misle na školu i da se otarase svake školske obaveze. Koliko letnji raspust ima prednosti, toliko ima i mana i poguban je za učenike, jer se učenici delimično odviknu od škole i školskih obaveza. Uticaj roditelja i nastavnika nekada nije dovoljan, pa se od mladih očekuje da shvate suštinu stvari i sami počnu da razmišljaju i stvaraju korisne planove.

Pošto nam se letnji raspust bliži, pravo je vreme da razmislimo kako ćemo i gde ćemo ga provesti. Najbolje bi bilo podeliti ga u tri faze i shodno njima odrediti prioritete.

Prvi deo raspusta najpametnije je iskoristiti za odmor i predah od svih briga i obaveza koje smo kao teret nosili tokom cele godine. Treba se odmoriti od knjige, ali ne i potpuno je zaboraviti. Uvek je lepo pročitati neki dobar roman, i uz mudre, korisne misli i pregršt divnih rečenica, udaljiti se od često „zagušljive“ svakodnevnice.

Druga faza raspusta trebalo bi da nam bude ispunjena sa što više korisnih stvari. Ukoliko neko ima mogućnosti negde da otputuje, da upozna druga mesta, narod, kulturu, znamenitosti, to će biti odličan način da „napuni svoje baterije“ i vrati se raspoložen i spreman za sve obaveze koje dolaze.

Oni koji nemaju priliku da otputuju treba da se potrudite da što više vremena provedu sa svojom porodicom ili prijateljima, ili da se bave nekim korisnim aktivnostima i na taj način iskoriste sve čari leta. Taj drugi deo raspusta najčešće obuhvata mesec jul, pa je zbog toga ujedno i najbolji deo, zato što znamo da će raspust trajati još mesec dana, što znači da imamo još vremena da obavimo sve ono što smo isplanirali, ili da se jednostavno od svega odmorimo. Ko živi u gradu može da se raspita i o volentiranju, ili da se organizuje i učestvuje u nekim humanitarnim akcijama. Volontiranje je danas u svetu veoma popularno, a istovremeno je i korisno i veoma lepo iskustvo.

Treći deo raspusta prođe delimično u „slobodnim aktivnostima“, a delimično u privikavanju za početak nove školske godine. U tom trećem delu broje se dani do početka škole, priprema se za novu školsku godinu, za nove školske obaveze, i veoma često, žali se za raspustom. To se ne dešava samo zato što stiže škola i obaveze, već i zato što raspust kod nas, kao po nekom pravilu, povlači leto sa sobom i priprema nas za kiše i jesen.

Kako god da isplaniramo svoj odmor, i slobodne dane koje imamo, najbitnije je da se, čak i kada sve isplaniramo, ne bunimo ako nam se planovi ne ostvare. Naš život se sastoji od sitnih delova, sekundi i minuta, i svaki trenutak u njemu je bitan. A lista želja i mogućnosti, kao što su i ljudi među sobom različiti, razlikuje se od čoveka do čoveka. Najbitnije od svega je da nam letnji odmor zaista posluži kao odmor, i da se nakon njega zdravi, veseli i čili vratimo u svoje školske klupe, i željni novog znanja i druženja dočekamo svako novo zvono.

Najčešći izgovori za neučenje

Svi mi kao učenici moramo da učimo i redovno čitamo, to je tačno, ali nekima od nas je to veoma teško, pa najčešće nalazimo razne izgovore, bežimo sa bitnih časova, izbegavamo ispitivanja profesora itd, iako znamo da će svemu tome ipak doći kraj i da ćemo morati da snosimo posledice za svoje neodgovorno ponašanje.

Da bismo izbegli knjigu i odložili učenje veoma često koristimo različite izgovore. Ti izgovori često nam služe da bismo zavarali i lagali sebe, a još češće da bismo se otrgli pozitivnom uticaju ljudi oko sebe. Najčešći izgovori koje upotrebljavamo kada nam npr. roditelji kažu da učimo ili radimo domaći zadatak su: „Umoran sam“, „Samo da se malo odmorim“, „Bio sam prva sme-na, malo ću odspavati a onda ću sigurno uzeti knjigu“, „Gladan sam, kad jedem“...

Najveća laž svakog učenika naravno je: „Za danas nemam ništa da učim“.

To su samo neki od svakodnevnih izgovori nas, đaka, i to je nešto što stalno upotrebljavamo. Kada se najedemo, odspavamo, završimo sve što smo rekli da ćemo predhodno da uradimo i uzmemo knjigu u ruke, pomislimo da nam nešto nedostaje i obično gledamo oko sebe i tražimo neki dobar razlog da zatvorimo knjigu, da pobegnemo od nje i radimo neki drugi posao, bilo koji. U većini slučajeva to nam ne uspeva, pa zato čitamo između redova, ili samo gledamo slova a u mislima smo daleko, daleko, ili gledamo slike, što ume da bude veoma zabavno kada imate pratnju roditelja. Naravno kada prođe određeno vreme mi se „veoma umorimo“ od silnog čitanja istorije, biologije, mašinskih elemenata i slično, pa zato tražimo blagovremenu pauzu koju, naravno, dobijemo.

Takođe, veoma često prilikom učenja zavaravamo sebe da u tom trenutku dok čitamo nemamo inspiraciju za rad i učenje, pa zato ne možemo ništa da zapamtimo. Međutim, ako budemo čekali da inspiracija sama dođe i da se sve sredi samo od sebe od našeg učenja i dobrih ocena u školi ništa neće biti.

Obično kada je zima, kada je hladno i nemamo gde da izlazimo, profesori nam govore da je pravo vreme za učenje, za stvaranje navika za učenje i dobijanje što boljih ocena. Naravno mi i tada tražimo neki drugi posao i umišljamo da bi nasi roditelji i profesori želeli da mi neprestano učimo, što nas naravno dovodi do loših misli.

PIŠE: NERMIN UGLJANIN, III1

Učenici takođe veoma često misle da ih „profesor ne voli“ pa im daje lošu ocenu i onda kada to ne zasluže. Tada naravno sledi izgovor koji glasi: „Neću da učim jer, koliko god da učim i da se potrudim, neću dobiti dobru ocenu“.

Naročito sada, kada smo na kraju školske godine i kada profesori zahtevaju mnogo više rada i truda od učenika, izmišljamo i koristimo veliki broj izgovora. Pored toga što, kako to naši roditelji često kažu, treba da „zagrejemo stolicu“, malo ko to primenjuje i naravno slede razne prepirke između roditelja i dece. Neka da te prepirke utiču pozitivno na decu i neverovatno, ali ona počnu da uče i saberu se. Ipak, u većini situacija deca i dalje negiraju a to nikako nije dobro.

Često besposleni sedimo, dopisujemo se sa prijateljima na fejsbuku, slušamo muziku, vozimo se, šetamo, idemo bilo gde, samo da se udaljimo od knjige.

Mislim da ima puno onih koji, kada im neko kaže da moraju da uče, pomisle da idu u zatvor, sobu sa četiri zida, koja je mračna i ima samo stolicu i sto na kome se nalazi gomila knjiga za koje nam se čini da ih nikada nećemo pročitati, da njihovim stranama i redovima nema kraja. Sa ovom konstatacijom će se složiti dosta mojih vršnjaka.

Doista, deca uvek nalaze razne izlaze i izgovore kada je učenje u pitanju. Naravno, tada postupaju potpuno nepravilno, i umesto da smišljaju izgovore i beskorisno traće svoje vreme, bolje je da uzmu knjigu, nauče to što imaju, olakšaju i sebi i drugima i time propuste izmišljotine i izgovore koje drugima serviraju, u koje ni sami ne veruju, ali se zbog njih veoma loše osećaju. Činjenica je da treba da se popravimo, da učimo i nikad ne treba pre cilja da se predamo, i zahvaljujući banalnim izgovorima odustanemo. Dovoljno smo pametni da učimo, naučimo i budemo naučeni.

Književni kutak

PIŠE: HANKIJA KOLAŠINAC, III1

U doba opšteg beznađa, dobro je ipak jače od zla

Svet počiva na vrednim i plemenitim ljudima. Ne, ne želim da razmišljam drugačije. Zli ljudi, zar su to uopšte ljudi? Mnogi kažu: „Svi smo mi ljudi, ali retko ko je čovek“. Doista, u današnje vreme čovek se teško postaje.

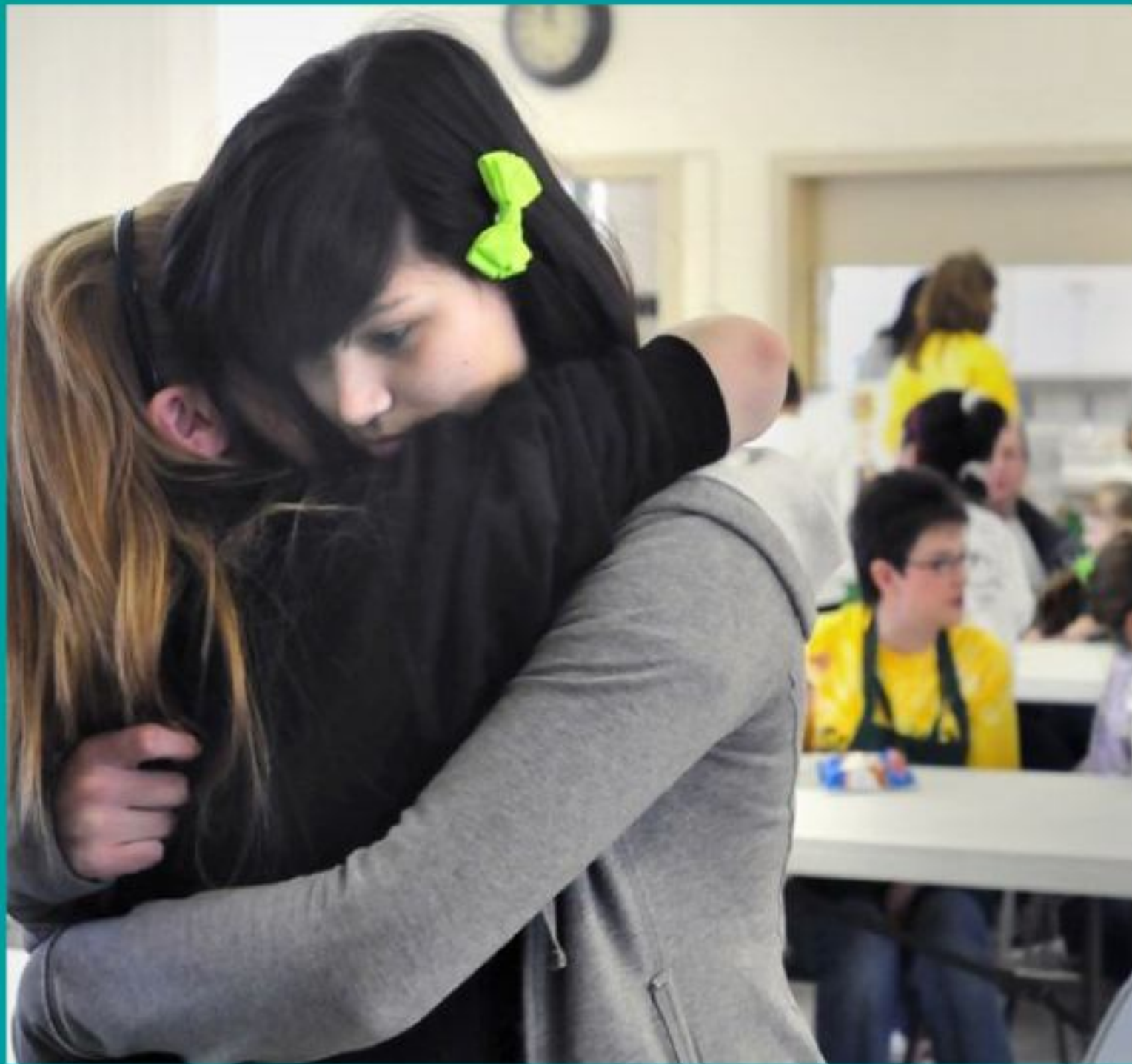
Sve ima svoj smisao, a bez smisla nema savršenstva. Kada kažemo da nema savršenstva onda se gubi i smisao, a samim tim i želja za postojanjem. Iz tog razloga, ni dobro ni zlo nikad neće nestati. Mržnja je druga strana ljubavi, zlo je druga strana dobra, zlo je sve ono hladno, bezdušno i bez ljubavi. A dobro, dobro je svakako sve ono bolje od zla.

Dobro uvek pobeđuje. Svako od nas ima svoju dobru stranu, iako se neki sa tim ne žele suočiti. U svakom od nas srce uglavnom ima isti ritam. Nekom kuca malo brže, nekom malo sporije, a kod svakoga ima dve strane, svetliju i tamniju. Ne dajmo da svetliju zamrači opšte beznađe koje vlada svetom, potrudimo se da onu mračnu stranu, svojom lepotom, vedrim mislima i dobrotom obasjamo. Ne dajmo da zlo pobedi, nego ga nadvladajmo dobrim, jer biti dobar je plemenito, a učiti druge da budu dobri, jos plemenitije.

Samo dobar čovek može biti trajno srećan, što svedoči o tome koliko je dobro bolje od zla. Nikome ne vraćajmo „zlo za zlo“, pomislimo na ono što je dobro u baš svim ljudima, i na svako zlo odgovorimo čistim srcem i dobrotom. Kažu da je veliko zlo ne činiti dobro. Ja znam i da je veliko dobro ne činiti zlo. Kažu i da je darežljiviji draži Bogu nego pobožniji. Ne, ne kažu to bez razloga.

Dobro se može videti samo srcem. Dobro i ljubav su blago koje vam niko ne može oduzeti. Uporna dobrota pobeđuje i najgore, najcrnje srce. Dobrota u rečima stvara poverenje, dobrota u mislima stvara dubinu, a dobrota u davanju stvara ljubav.

Male stvari i dobrota čine život lepšim, a lep život, složitete se sa mnom, nije mala stvar.

Sve je počelo kao da detinjstvo nikada prestati neće. Smešteni u srednjoškolskim klupama, sa iskrama u očima punim neizvesnosti, stali smo ispred tada još uvek nepoznatih profesora... Vreme od tada kao da je prohujalo. Došlo je vreme kada će zazvoniti naše poslednje školsko zvono.

Rastanak, reč koja mi svaki put gorko, baš poput tog zvona zazvoni u ušima. Na raskrsnici smo puteva, odluka. Gde će nas život, a možda i sudbina odvesti?

To isto zvono nekada je označavalo kraj ili početak časa, kraj nastave, kraj velikog ili malog odmora. Ovog puta, za nas koji se rastajemo, to više neće biti podsetnik za kraj, to više neće biti nešto što ćemo ponovo čuti. To zvono obeležiće kraj bezbrižnih dana nas, do skoro malih ljudi a danas onih koje čekaju bitne odluke i velika, velika očekivanja.

Već sada se prisećamo svih tih trenutaka, lepih, najlepših, svih tih časova, svih tih šala... Da, bilo ih je kad-kad i na moj račun. Bilo je časova gde su i profesori učestvovali u šalama sa nama, a onda, onaj čudesni muk kada bi trebalo da prestanemo. Imao je neku svoju čar...

Bilo je tu i, kako bi mi to nazivali, dobro poznatog „kolektivnog bežanja sa časova“. Nisu to bili dosadni časovi, nismo mi bili nespremni za čas, niti su profesori bili ti od kojih smo bežali. Jednostavno, neki skriveni zračak sunca nas je mamio. Naša mladost nas je gonila.

Četiri godine provedene među ovim zidinama. Četiri godine koje bude mnoštvo osećanja i emocija, i koje znaju jako da zabole i to baš u ovim danima, danima kada ćemo poslednji put iz ovih naših klupa, naših kabineta, naše skole čuti dobro poznato ali poslednje, naše školsko zvono.

PIŠE: AJŠA KALENDER, IV2

Kada zazvoni poslednje školsko zvono...

Zvono koje će svima nama biti podstrek za budućnost, poput zvižduka na startu trkačke staze. Ova, naša staza joj je slična, ali naša staza je životna staza na kojoj ćemo se trkati sa sopstvenim planovima i idejama, možda umoriti na polovini trke, padati i ustajati, ali ono što je najbitnije istrajaćemo i stići do cilja!

Ostavljamo iza nas toliko toga čega ćemo se kroz osmeh, a opet i sa malom dozom tuge, zauvek sećati. Naučili smo puno toga, o školi, ali i o životu. Bilo je tu onih zaljubljenih parova koji bi se skrivali sebičnim da podele tek koji osmeh, pogled i stisak ruke. Da, te ljubavi... Da, ti nestašluci... Nismo mi ti koji smo otpočeli sa tim slatkim nestašlucima. Bilo ih je kroz generacije i biće ih, još mnogo... Da, biće ih, ali neće više biti nas...

Kada nove generacije dođu, mi ćemo se uvelike sećati tih dana, najlepših dana, najlepših časova...

Sećaćemo se svih šala, osmeha, godina, suza, crvenila, zadirkivanja...

Sećaćemo se ljubavi, simpatija, užina, kikotanja, divnih mladih lica...

Došlo je vreme da jedni drugima kažemo „zbogom“ i krenemo svojim, odabranim putem.

Da li ćemo se opet sresti? Ko zna, verovatno hoćemo...

PIŠE: SEJDEFA DELJEVIĆ, III3

Da li ste znali?

Izbor fakulteta tj. zanimanja velika je i važna odluka za vašu ličnu i profesionalnu budućnost. Poslovi kojima ćete se baviti, ne samo da će uticati na vaše zadovoljstvo i lične kompetentnosti već će vam odrediti materijalni položaj, ugled, prijatelje... Zato je neophodno sve razmotriti i opredeliti se za onaj životni poziv koji će vam pružiti zadovoljavajući nivo obrazovanja a u isto vreme i pokriti sva vaša interesovanja.

Većina tinejdžera misli da će nakon završene škole upisati i završiti fakultet, odmah se zaposliti, da će postići sve što su zamislili i planirali u predviđenom roku. Misle da u svetu nema nepravde i da je sve onako kao što njima izgleda. Međutim, to nije baš tako.

Ljudi koji su mnogo toga prošli u životu, naši profesori, roditelji, komšije i mnogi drugi, često nam govore o tome da ih život nije mazio već ih je svemu podučavao i na sve spremao. Oni su mudriji i iskusniji od nas. Savetuju nas i usmeravaju na pravi put, pa je poželjno pitati ih za savet i taj savet poslušati. Govore nam da treba imati određene termine za sve svoje radnje, da sve treba raditi u svoje vreme i da treba uvek naći malo vremena za odmor i za zabavu. Savetuju nas da ne treba okolina da nas plaši i da sa svima budemo u fer i korektnom odnosu. Ukazuju nam na to da ukoliko želimo da budemo uspešni kao oni, a možda i bolji od njih, potreban nam je veliki rad na sebi, prvenstveno na svom obrazovanju, kroz snalažljivost i sposobnost da stečeno znanje primenimo u životu.

U školi nas mnogo čemu uče, ali nas ne uče kako se pripremiti za realan svet u kome vladaju konkurencija, izazovi, neuspesi, zavist itd. U jednoj američkoj srednjoj školi predavanje je održao Bil Gejts, jedan od najuspešnijih ljudi današnjice, i to predavanje može koristiti svakom učeniku kao smernica ka uspešnoj karijeri.

Da li ste znali njegovih 11 pravila za uspeh? Ukoliko niste, saznajte!

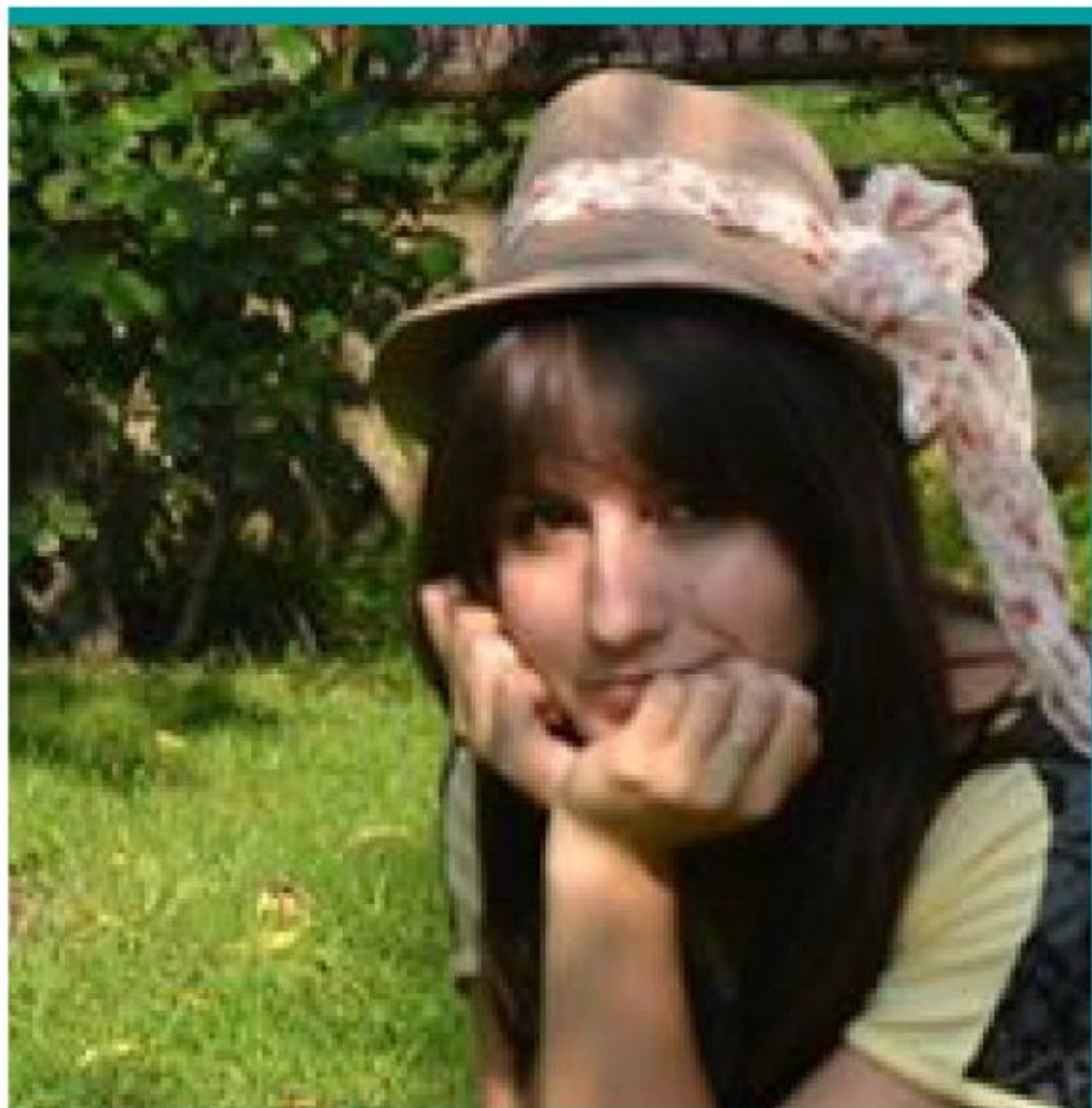
1. Život nije fer, navikni se na to!
2. Svet ne zanima tvoje samopoštovanje niti će brinuti o njemu. Svet te prihvata ako postigneš nešto pre nego što počneš da se osećas dobro u svojoj koži.
3. Nećeš zarađivati 60.000 dolara godišnje čim izađeš iz srednje škole. Nećeš biti potpredsednik sa službenim telefonom sve dok to ne zaslužiš ili postigneš svojim radom.
4. Ako misliš da ti je profesor strog, čekaj dok ne dobiješ šefa!
5. Pečenje hamburgera nije nešto što treba da ti bude ispod časti. Tvoji preci imali su drugu reč za pečenje hamburgera: zvali su to izuzetnom prilikom.
6. Ako grešiš, nisu za to krivi tvoji roditelji. Nikad ne kukaj nad svojim greškama, uči iz njih.
7. Pre tvog rođenja, tvoji roditelji nisu bili dosadni kao sada. Postali su takvi zbog plaćanja tvojih računa, čišćenja tvoje odeće i slušanja tebe kako pričaš kako si kul. Zato, pre nego počneš da spasavaš šume od parazita i raznih zagađenja, pokušaj da složiš svoje stvari u ormar u sobi.
8. Tvoja škola ima način da reši ko je pobednik, a ko je gubitnik. U životu takve prilike nema. U nekim školama ukinuli su negativne ocene i daju ti bezbroj prilika da daš pravi odgovor. Ovo nema nikakve sličnosti sa stvarnim životom.
9. Život nije podeljen semestrima. Nema slobodnog leta i vrlo malo zaposlenih je zainteresovano da ti pomogne da nađeš sebe. To moraš da činiš u svoje slobodno vreme.
10. Televizija nije pravi život. U pravom životu ljudi moraju da napuste kafić i da odu na svoj redovan posao da bi preživeli.
11. Budi ljubazan prema štreberima. Velike su šanse u životu da ćeš jednog dana raditi za jednog od njih.

PRIPREMIO: NERMIN UGLJANIN IIII

INTERVJU SA UČENIKOM GENERACIJE

JA NISAM ŽIVELA ŽIVOT, VEĆ SNOVE...

Alma Zekić je rođena u Sjenici. Učestvovala je u mnogim projektima i oprobala se u mnogim stvarima kao što su: biatlon, pisanje poezije, sviranje gitare... Voli pse. Voli opasne vrste pasa. Rotvajler. Voli knjige. Omiljeni pisci su joj Dostojevski i Tolstoj. Sviđaju joj se i dela Andrića, Umberta Eka, Oskara Vajlda, Crnjanskog... Zemlja iz njenih snova je Australija.

Schooliranje: Alma, ti si ove godine izabrana za učenika generacije, reci nam da li si ponosna na sebe?

Veoma sam ponosna na sebe i svoj uspeh, a posebno na to što sam uverila i sebe i druge da se trud uvek isplati. Još jedan moj san je ostvaren.

Schooliranje: Da li je teško uskladiti školske obaveze, obaveze kod kuće, izlaske sa društvom i treninge?

Nije. Najbitnije je dobro se organizovati. Uvek sam znala da rasporedim i organizujem svoje obaveze tako da mi ostane vremena za učenje, ali i za odmor, šetnju, sport, izlaske...

Schooliranje: Koji je bio tvoj najdraži predmet?

Engleski jezik. Uvek sam rado išla na časove, ali ne samo zbog predmeta, već i zbog profesora i njegove sklonosti prema komunikaciji sa mladim ljudima. U njegovim časovima ogledala se ne samo stručnost, već i kreativnost i odgovornost. Ipak, moram priznati da su svi moji profesori pokazali veliko zalaganje za sve učenike i sa pravom mogu da kažem da su svi kompetentni stručnjaci.

Schooliranje: Po čemu ćeš pamtiti našu školu?

Tehničko-poljoprivredna škola pruža mnogo. Najvažnija stvar je praksa. Praksa je odličan način da se napravi veza između teorijskog znanja stečenog u školi i praktičnog znanja. Na kraju mogu da se pohvalim da sam naučila da koristim bušilicu, naučila sam da varim i još mnogo toga, pa sam svoje znanje iskoristila na seminaru u Sremskim Karlovcima.

Schooliranje: Da li se tvoj trud isplatio? Učestvovala si na mnogim takmičenjima i šta misliš da li je to uticalo na tvoj uspeh?

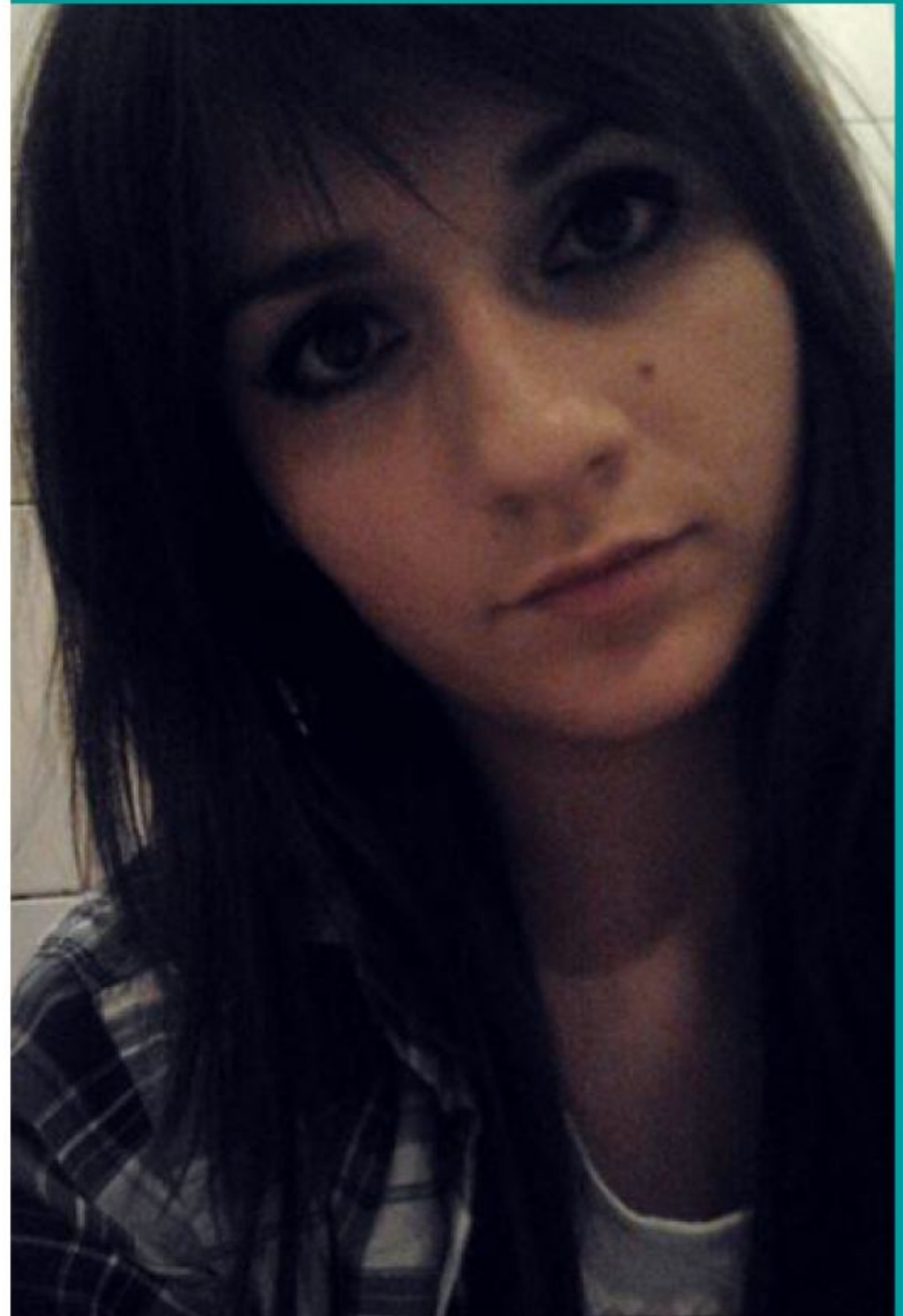
Trud se svakako isplatio, a učešće na takmičenjima veoma je doprinelo mom današnjem uspehu. Kada na startu dobijete dobre ocene onda se trudite da ih zadržite, jer to dovodi do izvanrednog osećaja. Nikada nisam dozvolila da nešto negativno utiče na moj, naporim radom stečeni odličan uspeh.

Schooliranje: Kakvi su tvoji planovi za budućnost, gde planiraš da studiraš i šta misliš, hoće li tvoje znanje koje nosiš iz srednje Tehničko-poljoprivredne škole biti od koristi?

Moje dalje obrazovanje nadam se da ću nastaviti u Turskoj. To je zemlja koja pruža mnogo mogućnosti, tako da smatram ću steći kvalitetnije i bolje obrazovanje koje ću kasnije preneti mlađim generacijama. Znanje koje sam stekla u Tehničko-poljoprivrednoj školi biće mi od velike koristi, jer moje dalje školovanje ima veze sa smerom koji sam završila. Sa već stečenim znanjem kao veoma dobrom osnovom, neće mi biti teško da nastavim svoje dalje usavršavanje.

Schooliranje: I na kraju, reci nam, da li ti je žao što napuštaš učionice i hodnike ove škole?

Jako mi je žao što napuštam školu, ali svesna sam da moram nastaviti dalje. Zahvalna sam što sam upoznala mnogo dobrih ljudi sa kojim ću, nadam se, održati kontakt gde god nas život odveo...

AŠIKOVANJE nekad i sad

Ljubav. Šta je to ljubav? Nešto što se ne može objasniti? Nešto što se ne može sakriti? Osećanje koje što se više u sebi krije, sve je teže i teže izboriti se sa njim? Kakva je ljubav bila nekada a kakva je sada? Nameću se pitanja na koja često nemamo odgovor... Nekada... To je period kada je mladić činio sve za samo jedan, slučajni pogled svoje voljene. A tek ako bi se slučajno desio prvi zagrljaj, prvi poljubac! Pa nema toga mladića koji nije žudeo za takvim osećajem i iskustvom.

PIŠE: ALEN ŠALJIĆ, III1

U prošlosti, kao što se sve ostalo razlikovalo od ovog što se događa i što imamo danas, razlikovala se i ljubav. Čak je i ona bila drugačija.

Nebrojano puta smo čuli od starijih članova naše porodice kako nostalgичno spominju „onaj vakat“, ili pak „dobra, stara vremena“. Verovatno i vas kao i mene zanima, kakav je zapravo bio taj dobri, stari vakat? Kakva je ljubav tada bila? Kakvi su bili zaljubljeni?

Pre mnogo godina na našim prostorima bilo je popularno sklapanje ugovorenih brakova, gde su ponekad čak i od ranog detinjstva roditelji i porodica birali budućeg mladoženju ili mladu. Nešto kasnije, momci i devojke počeli su se upoznavali na teferičima, gde bi pričali, igrali kola ili ašikovali.

Ašikovanje je međusobno udvaranje ili zabavljanje momka i devojke. Budući da nekada nije bilo dopušteno mešanje muške i ženske omladine bez nadzora, udvaranje momka najčešće je počinjalo ispod devojčinog prozora. Praznikom su devojke, obučene u svečane haljine, izlazile na pendžer (prozor), ili na kapiju (dvorišna vrata), dok bi momci šetali sokakom i oprezno se javljali devojkaama koje u koje bi se zagledali.

Ako se i momak svideo devojci, brzo bi nastao razgovor koji je obično počinjao momak. Jednom započeto ašikovanje, ako su se mladi međusobno simpatisali i zavoleli, nije prekidano bez ozbiljnijeg razloga. Momak je od dana upoznavanja dolazio svojoj devojci pod pendžer svako veče, pa ako devojčini roditelji nisu bili

izrazito strogi i ako je odabranik njihove kćeri i njima odgovarao kao budući zet, razgovor se među mladima znao otegnuti i do zore. Ređe, obično danju, devojka je silazila na avlijsku kapiju (dvorišna vrata) i tu s momkom razgovarala do mraka. Duhovit momak znao je kod svoje devojke uvek izmamiti osmeh i što češće izazvati glasan kikut. Razdoblje ašikovanja nije dugo trajalo, nekoliko mjeseci ili godinu dana. Nakon toga usledio bi brak.

Nekada se ljubav čuvala. Znalo se da je u životu sve prolazno, pa tako i velike ljubavi, a put kojim bi se došlo do te ljubavi, bio je dug i pun neprikosnovanih prepreka. Zato se i taj put, a i cilj do kojeg treba da se stigne- ljubav, veoma cenio.

Onaj koji je želeo da osvoji srce voljene osobe nije imao kao danas tehnologiju i mobilne telefone nego je morao da se snalazi na sve moguće načine. Zato bi momci svojim voljenim devojkaama često pisali pisma koje bi do njih stigle preko goluba pismoše, i trebalo je da prođe dug vremenski period da bi stigao odgovor devojke. Kada bi taj odgovor stigao mladić bi slavio i po nekoliko dana, jer se taj korak smatrao velikim korakom na putu ka njenom srcu.

Kako bi vreme prolazilo tako se ljubav sve više i više širila i bila je poput neizlečive bolesti. Dešavalo se da su devojke ostajale bez reči. Često su momci pisali pesme i pevali ih u noći, nadajući se da će se svideti onoj kojoj su bile namenjene. Čak bi se usudili sa tom pesmom doći do njenog prozora i pod sjajem mesečine okušati sreću. U većini slučajeva bi uspeli da zadive svoju voljenu. Prijala bi im ta pažnja koja bi im se ukazivala. Naravno ni devojke ne bi ostajale dužne. One su uzvraćale svojom nežnošću, toplinom i velikom ljubavlju, što je za momka bilo sasvim dovoljno, da se iz dana u dan, neprekidno zaljubljuje u svoju voljenu.

lako se period od proteklih 50 godina čini relativno kratkim, običaji i tradicija su se znatno izmijenili u pravcu modernizacije i odbacivanja delova tradicije. Mada se ta činjenica na prvi pogled čini izenađujućom, ona to ustvari nije. Zbog te činjenice nameće se pitanje, kakvi su džentlmeni danas? Da li oni uopšte i postoje? To je pitanje na koje je veoma teško dati odgovor, ali vredi pokušati.

U vreme kada je romantika bila na ceni, na ceni je bio i džentlmen – fin i uglađen gospodin koji se trudi da dami u svakom trenutku bude prijatno s njim: namestiće joj stolicu, pridržati kaput, otvoriti joj vrata, sipati joj piće... Sve su to bili sitni gestovi koji uopšte nisu morali da znače da dotični gospodin ima neke posebne namere prema toj dami, već samo da je lepo vaspitan i da se tako ponaša prema svakoj pripadnici lepšeg pola. To su bila vremena kada se znalo za neka pravila i samo oni koji su ih prethodno savladali imali su pravo da ih kasnije prekrše, ukoliko to nađu za shodno. Onda je došlo vreme bez pravila.

Današnji momci lako dobijaju sve potrebne informacije, ne samo o jednoj devojci, već o svim devojkaama iz grada. Normalno je da im je sve kao na tacni, i što je glavno mnogo im je lakše u odnosu na momke koji su živeli pre njih. Mnogo lakše, ali čini se nekada i mnogo dosadnije. Ne trude se previše da bi došli do cilja, do osvajanja, do pobede, pa i ako do toga dođu nije im toliko slatko jer su sve olako dobili.

Nadam se da će vreme biti bolje. Nadam se da će se pojaviti neko ko je iz sadašnjeg vremena, a ima osobine onog džentlmena iz davnina... Nadam se i da će ove ljubavi koje se rađaju sada, u budućnosti biti približno jake, čvrste i svete kao one koje su se rađale nekada...

PIŠE: ALIDA CRNOVRŠANIN,
PSIHOLOG

PROFESIONALNA ORIJENTACIJA

Veliki broj osnovaca i srednjoškolaca baš u ovom periodu donosi odluku o izboru buduće škole i budućeg zanimanja. Neka deca još od „malih“ nogu znaju čime će se baviti, te slede svoj san. Mnogi se za svoj šivotni poziv odlučuju na osnovu talenta koji poseduju ili ljubavi koju gaje prema određenoj profesiji.

Veliku ulogu u odabiru buduće škole i profesije imaju i roditelji, pa se mnogi odlučuju da nastave njihovim putem i da ih naslede. Međutim, znamo i da veliki broj ima poteškoće u donošenju odluke čime će se baviti. Upravo onim neodlučnim dajemo par saveta koji im mogu olakšati izbor.

Prvi korak je detaljno informisanje o vrstama srednjih škola i fakulteta, kao i smerovima koji se u njima izučavaju i zanimanjima za koje pripremaju. Svako zanimanje traži poželjan sklop sposobnosti, osobina ličnosti i interesovanja, važnih, a često i presudnih za uspeh u tim oblastima rada, tako da bi učenici trebalo da razmisle o svojim interesovanjima i sklonostima, svojim jakim i slabim stranama u pogledu školskog uspeha iz pojedinih predmeta, kao i nekim ličnim osobinama.

Tako bi, na primer, budući učenici ekonomskih škola i fakulteta trebalo pre svega dobro da se snalaze sa računanjem, da vole da rade sa brojevima, dok je za buduće učenike medicinskih škola veoma važno da

osim strpljenja, staloženosti i potrebe da pomažu ljudima, poseduju predznanja iz hemije i biologije.

Za uspeh u oblasti elektrotehnike potrebne su razvijene opšte intelektualne i numeričke sposobnosti, kao i snažno interesovanje za tehniku i informatiku. Arhitektonska struka podrazumeva razvijene sposobnosti shvatanja prostornih odnosa, uspeh u tehničkom crtanju, kao i izražena estetska i tehnička interesovanja.

Pri izboru srednje škole i fakulteta pored sklonosti i interesovanja treba sagledati i mogućnosti zaposlenja. Idealna situacija je među traženim profesijama na tržištu rada pronaći za sebe inspirativno zanimanje. Uz ljubav i sklonost prema fizici i astronomiji lakše je, recimo, pronaći zaposlenje kao profesor fizike nego kao astrofizičar. Ko voli hemiju i dobro mu ide taj predmet, može da razmisli o profilu farmaceutski tehničar i farmaceut, budući da se radi o obrazovnim profilima koji su traženi već duži niz godina.

Veoma brzo do zaposlenja mogu doći i stručnjaci za finansije, inženjeri elektrotehnike, informatike, mašinstva, matematičari, nastavnici stranih jezika, lekari s odgovarajućim specijalizacijama i srodna zanimanja na nivou visokog obrazovanja.

U tražena zanimanja spadaju i zanatska zanimanja poput stolara, fasadera, armirača, a zanimanja sa kojima može da se započne sopstveni biznis i pristojno zaradi su i obućar, krojač, instalater.

PIŠE: AMIN BEGOVIĆ,
III3

NAČEŠĆE GREŠKE PRI ODABIRU SREDNJE ŠKOLE

Završetak osnovne škole označava i period donošenja važnih odluka. Jedna od njih je i izbor srednje škole i odabir zanimanja. Odluke treba doneti promišljeno i strpljivo. Svaki osnovac mora ići korak po korak. Najpre, mora se potruditi da upozna sebe, svoja interesovanja, potrebe, želje i sposobnosti. Nakon toga mora se detaljno informisati koje sve srednje škole u njegovom kraju postoje i šta mu te škole nude. Na kraju, mora shvatiti da izbor treba da bude isključivo njegov i ne sme dozvoliti da iko utiče na njega. Takođe, mora izbeći neke od uobičajnih grešaka koje osnovci pri odbiru srednje škole najčešće prave. Da bih vam pomogla u ovom procesu, navešću vam te greške koje treba da izbegavate na putu koji je pred vama.

1. Donošenje odluke na brzinu - Pronalaženje srednje škole koja će vama da odgovara zahteva veliki trud i velika istraživanja. Ne smete čekati do poslednjeg trenutka pa tek onda, na brzinu, rešiti šta da upišete. Morate se detaljno informisati, dobro razmisliti, raspitati se, pa tek onda doneti ispravnu odluku.

2. Biti sledbenik - Ako je neko od vama bliskih osoba kao što je dečko, devojka, najbolji prijatelj, brat ili sestra upisao srednju školu u kojoj je sebe pronašao, to ne znači da treba da ih sledite, i da ćete se u toj istoj školi i vi pronaći. U početku to se može učiniti kao dobra ideja, jer želite da budete blizu njih. Međutim, kasnije vrlo lako možete uvideti da ste napravili grešku i da završavate nešto u čemu se definitivno ne pronalazite.

3. Savet bliskih osoba - Saveti su ponekad korisni, ali ne i u ovim situacijama. Najveće greške se dešavaju upravo zbog nečijih saveta. Često poslušate svoje roditelje, komšije, rođake koji nisu dovoljno stručni i napravite veliku grešku. Ne treba slediti nešto što vam drugi nameću, već ono u čemu se vi pronalazite.

4. Pobuna - Ono što vam stručne osobe govore da upišete morate prihvatiti kao nešto što je veoma korisno i obronamerno. Stručnjaci definitivno imaju dobar uvid koji može da vam pomogne da odlučite šta može biti najbolje za vas. Nemojte izbegavati njihovo mišljenje, jer možete vremenom da se pokajete. Izaberite ono što mislite da vama odgovara i trudite se da nikome ne „terate“ inat. Od inata zasigurno nećete imati baš nikakvu korist.

5. Lokacija - Jedan od većih problema kada je odabir srednje škole u pitanju jeste lokacija. Većina vas se upravlja time da želi da upiše školu koja će mu biti blizu kuće, a ne „blizu“ želja i mogućnosti. Verujte, mnogo je bolje da upišete ono što vama odgovara, pa makar bilo i u nekom drugom gradu.

6. Iskustva drugih – U većini slučajeva kada želite nešto da upišete posavetujete se sa nekim ko je taj smer već završio. Ali to nije uvek dobra ideja. Možda baš toj osobi nije išao taj smer, nije imao talenat za to što je želeo da upiše, i sam je napravio grešku pri odabiru srednje škole, nije se dovoljno raspitao... Na osnovu njihovog lošeg iskustva možete napraviti veliku grešku tako što ćete odustati od tog smera, ne znajući da je možda baš taj smer vaša „dobitna kombinacija“.

7. „Gde svi, tu i ja“ - Trudite se da se ne vodite ovakvim razmišljanjem. Ukoliko je neka škola „pravi izbor“ tvojih drugara ne mora da znači da će biti i tvoj pravi izbor. Biće drugova i drugarica i u novoj školi. Ako si toliko vezan za stare drugare, viđaj se sa njima kad god imaš slobodnog vremena. Oni ti naravno u toliko stvari mogu pomoći i za tebe biti tu, ali nikako ti ne mogu pomoći ako si u pogrešnoj školi.

8. Popularnost - „Upisaću se u tu školu zato što je popularna!“ Ovo je veoma česta rečenica budućih srednjoškolaca. Veoma često dolazi do toga da učenici upisuju školu zato što je popularna u gradu, zato što je većina dobrih đaka upisuje, zato što važi za školu iz koje izlaze dobri đaci koji nakon nje, najčešće završe neki težak fakultet. Međutim, ako se pri odabiru škole vodite popularnošću škole, već na samom početku pravite katastrofalnu grešku. Nije bitno da li je škola popularna ili ne. Popularnost škole je prolazna i preko noći se može izgubiti. Bitno je da vi nakon te škole budete „popularni“, bitno je da vi iz nje izađete kao zrela, obrazovana, formirana ličnost i na kraju krajeva, bitno je da vi nekim svojim znanjima, uspesima ili ostvarenjima svoju školu učinite „popularnom“.

Naši maturanti

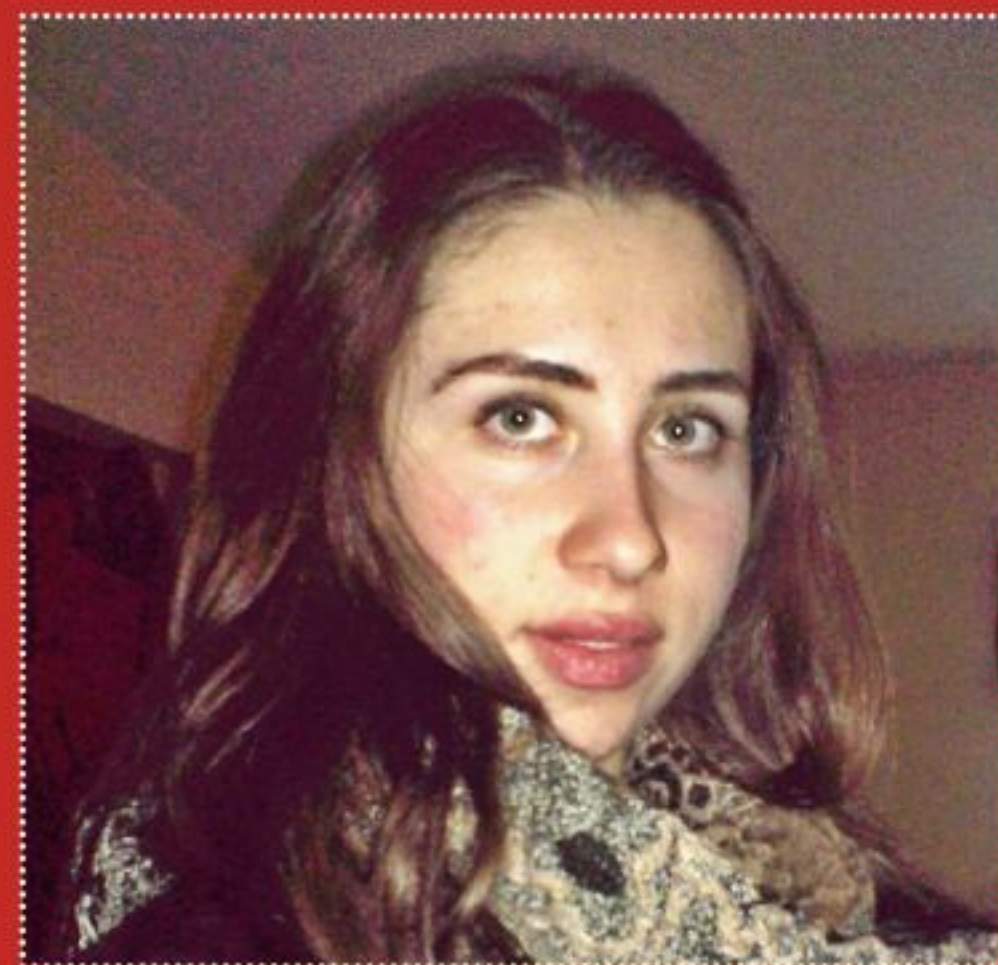
VAHIDA ŠERIFOVIĆ

Vahida Šerifović, učenica IV-1 smera Mašinski tehničar za kompjutersko konstruisanje za sebe kaže da je, iako je kao osnovac bila veoma nestašna, uvek znala šta želi. Nikadanije posedovala interesovanje za škole opšteg smera, koje nakon četvorogodišnjeg školovanja, ukoliko ne upiše fakultet, ništa ne nude. Zahvaljujući takvom stavu, ali i podršci svojih roditelja, upisala je pomenuti smer u Tehničko-poljoprivrednoj školi, nadajući se boljoj budućnosti. Osim što je privuklo to što taj smer pruža odlična znanja o rukovanju i radu na računarima, imajući u vidu da kompjuterski smer često nazivaju „smerom budućnosti“, nadala se lakom i brzom pronalaženju posla, ukoliko se ne odluči da završi fakultet. Iz srednje škole, kako kaže, izlazi veoma obrazovana, dobro pripremljena za nove izazove i sve ono što će joj život pružiti ili nametnuti. Smatra da je maksimalno spremna za prikupljanje novih saznanja i da poseduje odličnu, čvrstu osnovu za dalje školovanje. Danas, Vahida želi da upiše Građevinski fakultet. Smatra da je takav izbor - njen pravi izbor, isti kao onaj koji je pre četiri godine, kada je upisala našu školu napravila. Tim Schoolera želi joj puno sreće!

EROL KUBUROVIĆ

Erol Kuburović, učenik IV- 3 smera Tehničar drumskog saobraćaja, sebe je okarakterisao kao tvrdoglavu, često brzopletu ali veoma upornu osobu. Samostalno, bez uticaja bilo koga, doneo je odluku da upiše ovaj smer zato što mu je od svih ponuđenih bio najprivlačniji i zato što je nudio mnoge pogodnosti, koje se osim zanimljivih predmeta i lakog zaposlenja po završetku školovanja, odnose i na besplatnu obuku i polaganje vozačkog ispita za „B“ kategoriju. Smatra da je u svojoj srednjoj školi dovoljno naučio, da je „upio“ sva potrebna znanja i da će mu ta znanja mnogo pomoći u daljem školovanju. Trenutno ima jedan jedini cilj, a to je da upiše Građevinski fakultet. Za taj fakultet se odlučio zato što ima ogromnu želju da se bavi tim zanimanjem, zato što je to veoma atraktivan i perspektivan poziv ali i zato što to zanimanje pruža visoka finansijska dostignuća. Budućim srednjoškolcima je poručio da se nikada ne osvrću iza sebe, da ne žive u prošlosti već da im, dok slede svoje ciljeve, oči uvek budu uprte u budućnost.

SANIJA FEHRATOVIĆ

Sanija Ferhatović, učenica odeljenja IV-1 kompjuterskog smera, otkrila je za naš časopis da je kao osnovac bila veoma tvrdoglava, ali i tolerantna, često neodlučna. Smer Mašinski tehničar za kompjutersko konstruisanje je ono što je sama htela, što je oduvek želela, a želja u njoj koja se probudila postala je još veća zahvaljujući njenoj sestri koja je završila isti smer i koja joj je pričala o predispozicijama i prednostima koje može posedovati kao učenik ovog smera, u odnosu na učenike drugih škola i smerova. U društvu je, kako kaže, bila prihvaćena odmah, na najbolji način, kako od strane svojih prijatelja, tako i od strane profesora koji su zaslužni za sve što iznosi iz škole: za svoje obrazovanje, vaspitanje, za odnos prema životu, ljudima i svetu. Planira da upišem arhitekturu. Njena poruka za buduće srednjoškolce je da se bore za svoja prava, za svoje snove i ciljeve, ali ne onda kada vreme učini svoje pa za sve bude kasno, već sada, odmah, u ovom trenutku, i da se od samog starta zalažu za što bolji uspeh ali i odnos sa profesorima.

VALIDA SELMANOVIĆ

Valida Selmanović, učenica IV-I Tehničko-poljoprivredne škole, otkrila je timu Schoolera par stvari o svom školovanju. Ono o čemu smo razgovarale vezuje se pre svega za njeno školovanje u prošlosti, tačnije za njeno osnovno i srednje obrazovanje, ali i za planove, koje će se potruditi da ostvari u svojoj bliskoj budućnosti. Valida nam je otkrila da je osnovac bila veoma marljiva, vredna i druželjubiva. Bila je omiljena u društvu. Iako vrlo mlada, samostalno, bez uticaja bilo koga, donela je odluku vezanu za njenu dalju, profesionalnu orijentaciju. Za Tehničko-poljoprivrednu školu, tačnije, za kompjuterski smer, odučila se bez imalo razmišljanja. Danas smatra da je ta odluka bila pun pogodak i kada bi mogla da vrati vreme, opet bi istu školu i isti smer upisala. Kako ona ističe, njen smer predstavlja jedan od najtraženijih i najboljih u svetu, a njena škola je jedna od najboljih u regionu. Nakon 4 godine školovanja, uz vredan rad i dobro druženje, smatra da izlazi dovoljno obrazovana i spremna za jedno novo razdoblje u svom životu. Školovanje planira da nastavi na Fakultetu političkih nauka. Tim 'Schoolera' joj želi sve najbolje u daljem školovanju, i čestita na odličnom uspehu.

SENIDA TAJIĆ

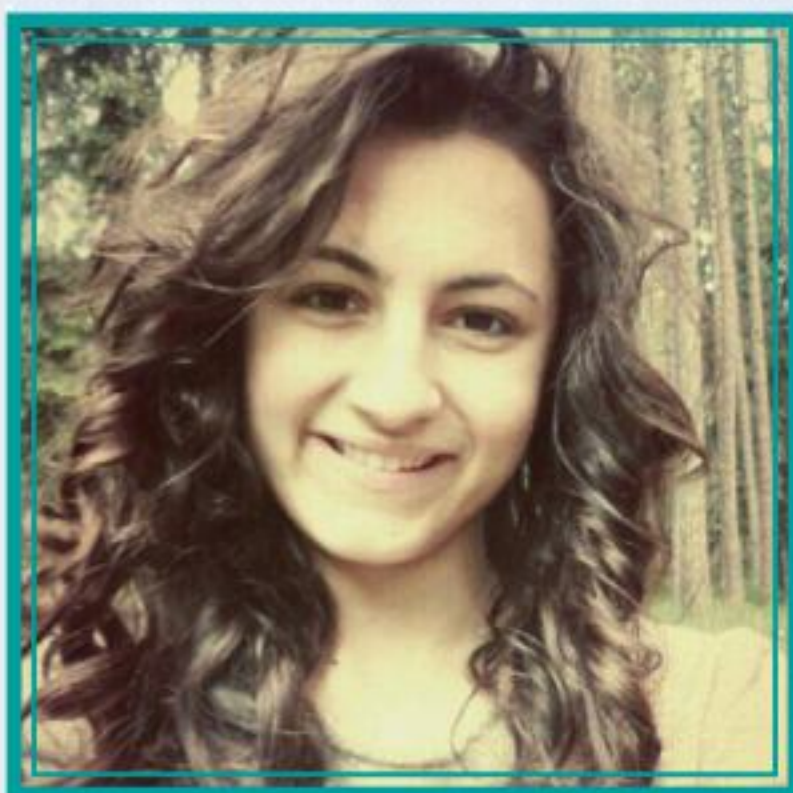
Senida Tajić, učenica IV- 3 Tehničko-poljoprivredne škole, jedna je od učenica koja, veoma uspešno, ove godine završava svoje četvorogodišnje školovanje na smeru „Tehničar drumskog saobraćaja“. Samostalno je odlučila da upiše smer „Tehničar drumskog saobraćaja“, i na svu sreću, imala je punu podršku svojih roditelja. Mnogo razloga je uticalo na takvu odluku: smer je veoma dobar, jedan je od najtraženijih, nudi mnogo mogućnosti za dalje školovanje, a jedan od razloga je bio taj što ovaj smer omogućava besplatno polaganje vozačkog ispita za „B“ kategoriju. Iako njen odabir studija nema nikakve veze sa smerom koji je završila, smatra da iz ove škole izlazi dovoljno obrazovana, da je osim odličnog uspeha stekla i odlično znanje, postala je „bogatija“ zato što je stekla „prijatelje za ceo život“, i kako kaže, veoma je zadovoljna svojim dostignućem ostvarenim u toku ove četiri godine. Budućim osnovcima poručila je sledeće: „Pažljivo birajte ono što želite! Pre nego što bilo šta upišete, bez uticaja drugih dobro razmislite, jer ukoliko napravite grešku, vreme ne možete vratiti. Moju preporuku znate! Srećno!“

EMIR BIŠEVAC

Emir Biševac, učenik smera „Tehničar drumskog saobraćaja“ nakon što je uspešno završio osnovnu školu, bez mnogo razmišljanja, svoje školovanje je podjednako uspešno nastavio u Tehničko-poljoprivrednoj školi. Tokom školovanja u Tehničko-poljoprivrednoj školi vremenom je postajao još odgovorniji, stekao je novo znanje i nove prijatelje, a profesori su na njega ostavili odličan utisak. Zahvaljujući njima naučio je toliko toga, ne samo vezano za njegov smer već i za život, dolazio je do novih saznanja, koja su mu, sada već bivši profesori, strpljivo prenosili. U vezi sa tim Emir dodaje: „Ima profesora kod kojih sam imao niske ocene i kojima ću uvek biti zahvalan.“ Kaže da mu je žao što se rastaje sa prijateljima, profesorima ali i sa Tehničko-poljoprivrednom školom, jer ga je ta škola „pripremila“ za život koji je pred njim i za sve predstojeće izazove. Iako je sjajan osećaj biti maturant, Emir se ne prepušta osećanjima, već se vredno sprema za studije ekonomije. Budućim srednjoškolcima poručio je da „budu svoji“, da samostalno donose svoje odluke, da se pritom ne plaše ničega i da uvek veruju da je sve bolje nego što izgleda. Takođe, pozeleo im je sreću kakvu je on imao tokom srednje škole.

PRIPREMILA: EMINA KUČEVIĆ, III

PRVI U REGIONU!

Adnan Gičević, učenik IV-1 Tehničko-poljoprivredne škole, smer Mašinski tehničar za kompjutersko konstruisanje, zajedno sa svojim drugarima, maturantima, polako korača ka kraju najlepšeg i najbezbržnijeg razdoblja u svom životu. Imajući u vidu to da je jedan od učenika koji je u našoj školi postigao rezultate koji su na zavidnom nivou, porazgovarali smo sa njim.

U razgovori sa nama, govoreći o svojim trenutnim uspesima i planovima, prisetio se perioda kada je pre tačno četiri godine, isto kao i danas, morao da donese važnu odluku po pitanju svoje profesionalne orijentacije. Tada je bio načisto sa tim da mu „od ruke idu“ prirodne nauke, dok društvene nauke uopšte nije voleo. Samim tim škole opšteg smera odmah su „otpale“ i odlučio je da upiše nešto u Tehničko- poljoprivrednoj školi. Danas smatra da je doneo ispravnu odluku, da je odabrao školu i smer koji mu u potpunosti odgovara i u kojem se pronalazi.

U novoj sredini veoma dobro se snašao. Drugari, koje je većinom od ranije poznao, a i one koje nije, odlično su ga prihvatili. Uvek vedrog i nasmejanog lica, diskretan i nenametljiv, ni sa kim nikada nije došao ni u verbalni ni u fizički sukob. Takođe, lepo je prihvaćen i od strane profesora koji su uvek bili tu za njega, koji su ga usmeravali i pružajući mu adekvatna znanja mnogo mu pomogli, na čemu im je danas veoma zahvalan. Smatra da mnogo toga zna kada je njegova struka u pitanju, ali da čovek uči dok je živ i da će do novih saznanja tek doći.

U trećoj i četvrtoj godini je učestvovao na regionalnom takmičenju, a sad u četvrtoj i na republickom, i veoma je srećan zbog toga. U trećoj godini je osvojio 10. mesto, a ove godine, u četvrtoj godini, od 21. učesnika osvojio je prvo mesto na regionalnom takmičenju u Užicu.

Svoje utiske i sreću zbog osvojenog prvog mesta podelio je sa nama i detaljno nam objasnio kako je takmičenje proteklo, šta su bili njegovi zadaci i kako ih je obavio:

Naše takmičenje, takmičenje mašinskih tehničara za kompjutersko konstruisanje, obuhvata modeliranje nekog sklopa ili manjeg uređaja. Na regionalnom takmičenju to je bio sklop od 12 delova, a na republickom od 8-10 delova. Na takmičenju smo dobili tehničku dokumentaciju (crteže sa zaglavljem i svim kotama) i crtež tog sklopa. Naš zadatak je obuhvatao modeliranje svih delova prema priloženoj dokumentaciji, nakon čega smo morali da uradimo crteže od tih naših modeliranih delova, i vrlo je bitno bilo da nam se ti crteži poklope inače se ne boduju. Sve se bodovalo, svaka osa, kota, pogled, presek, detalj, natpis- sve je ulazilo u bodovnu listu. Na kraju kad se završe svi delovi i crteži tih delova, vrši se sklapanje i uradi se crtez tog sklopa sa sastavnicom (tabela koja pokazuje koliko delova ima u tom sklopu, od kog su materijala i izvučenim pozicijama)... Vreme za izradu svega ovoga je ograničeno na 3 sata. To je samo prvi deo takmičenja.

Drugi deo obuhvata teorija mašinskih elemenata, tehničkog crtanja, mašinskih materijala i konstruisanja. Ukupan broj bodova koje je moguće osvojiti je 200, 150 na praktičnom delu i 50 na teoriji. Na regionalnom takmičenju sam osvojio 166 bodova i to je bilo dovoljno za prvo mesto. Rezultate smo čekali oko 8 sati. Nisam verovao da ću biti prvi, ali sam znao da ću proći dalje.

Kad sam video da sam na čelu rang liste odmah sam našao svoje profesore Almu Brulić i Senada Sabaredžovića i rekao im da sam prvi, što nas je veoma obradovalo. Za regionalno, ujedno i republičko takmičenje spremao sam se tokom cele 4. godine. Za razliku od drugih smerova čiji se učenici direktno plasiraju za učešće na republičkom takmičenju, mi moramo da se kvalifikujemo za republičko preko regionalnog takmičenja, tako što prvih 8 iz regiona učestvuju na republičkom. Prvi od tih osam, bio sam upravo ja.

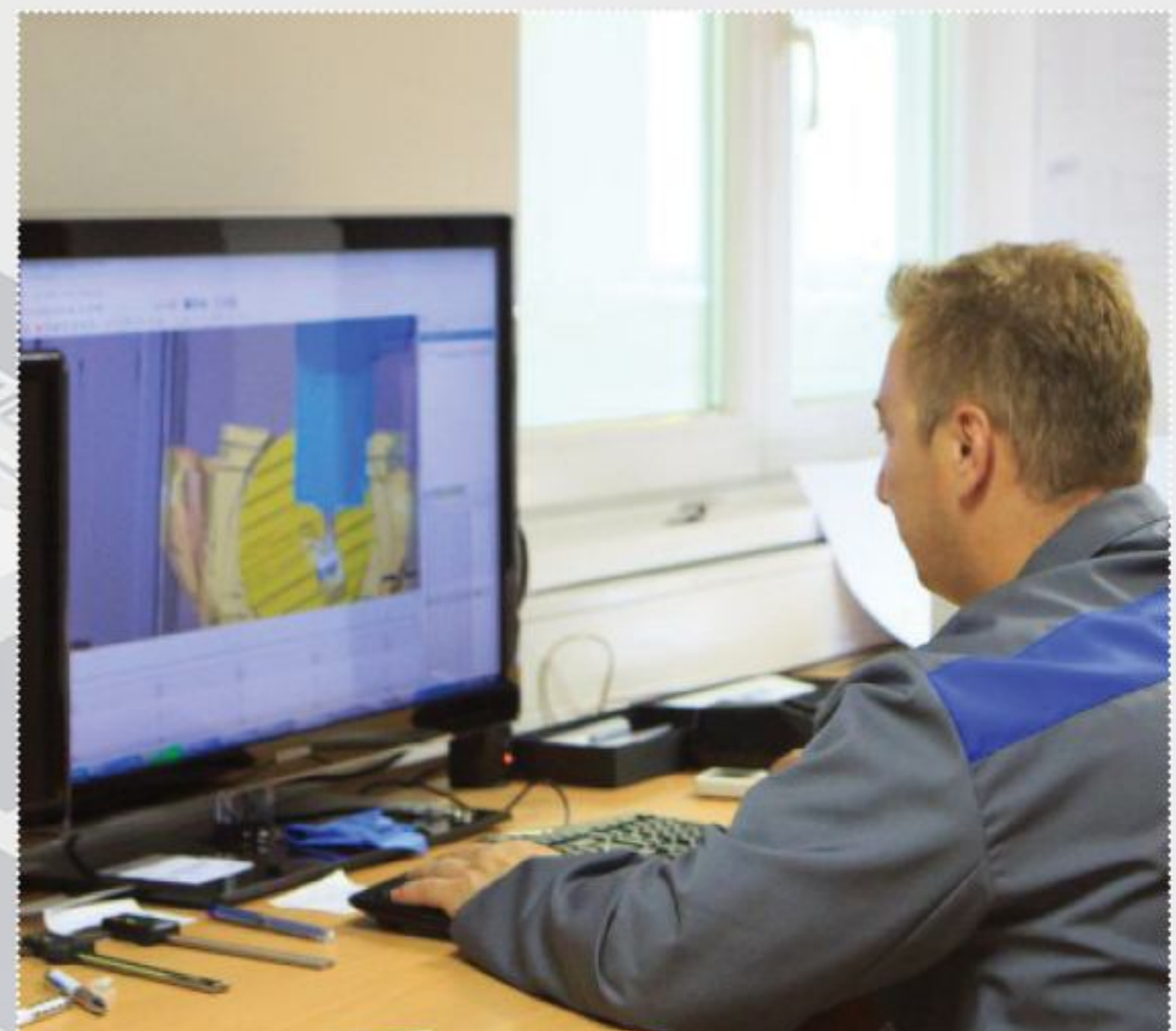
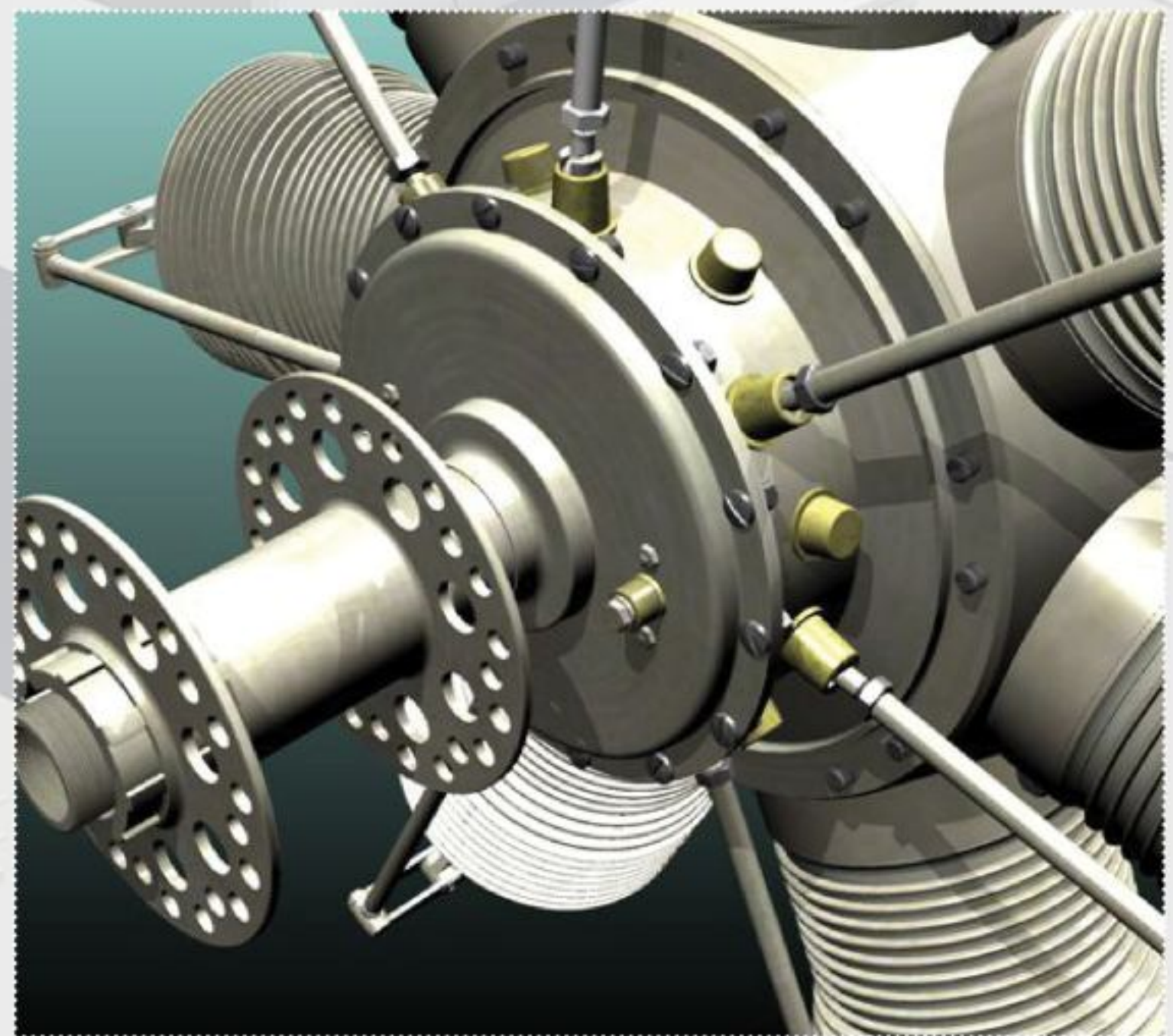
Ponosni što je jedan ovakav učenik - „jedan od nas” pitali smo ga kako je proteklo republičko takmičenje, da li je zadovoljan njegovim ishodom i svojim postignutim rezultatom, i šta je ono što na tom takmičenju smatra svojim najvećim uspehom?

Republičko takmičenje je bilo zakazano za 16. i 17. maj ali zbog poplava i nevremena je odloženo za 29. i 30. maj, tako da sam imao malo više vremena za spremanje. Na republičkom takmičenju sam osvojio isti broj bodova kao na regionalnom - 166, ali to je bilo dovoljno za 16. mesto. Svi su dobro odradili rad i razlika je bila mala između svih takmičara. Takmičenje je održano u Leskovcu, a put do tog grada nije kratak, oko 6 sati vožnje, tako da je to bio jedan od razloga moje dekoncentracije, ali ja sam svakako zadovoljan postignutim rezultatom. Beskrajno sam zahvalan profesoru Senadu Šabaredžoviću koji je sve vreme bio uz mene, verovao u moj uspeh i na putu do tog uspeha mnogo mi pomogao. Uz moj rad i trud i njegovo zalaganje, nesebično pružanje znanja i usmeravanje - uspeh je bio zagarantovan. Osim toga, veliku zahvalnost dugujem i svojoj razrednoj Almi Brulić ali i svim ostalim profesorima koji su mi bili moralna podrška i koji su sve vreme verovali u mene i moj uspeh.

Svoj veliki uspeh vidim i u tome što su ostale škole čule za Sjenicu i našu Tehničko- poljoprivrednu školu, i najverovatnije će se sledeće regionalno takmičenje, zahvaljujući meni i mom uspehu, održati kod nas. Zato molim sve koji su zainteresovani da se prijave, jer imamo odlične profesore koji uz dobrog, radnog i vrednog učenika mogu ovaj uspeh ne samo da ponove već i da ga nadmaše, jer ovo je nešto što se radi svugde u svetu i sa ovim poslom ćete sigurno osigurati svoju budućnost.

Gičević i u budućnosti planira da se bavi modeliranjem ili konstruisanjem u bilo kojoj industriji koja ima veze sa ova dva predmeta. Njegova želja je da upiše Mašinski fakultet. Smatra da je u tome veoma dobar, da mnogo zna i da se, kada je ta oblast u pitanju, može ostvariti kao uspešna ličnost.

Budućim srednjoškolicima, osim što je poručio da uče modeliranje, poručio je i da budu uporni na svom putu do cilja, da nikad ne posustanu i klonu duhom, jer samo na taj način mogu postići ono što žele i ostvariti sve što su zamislili.

Razjareni bik

Jednog sudbonosnog dana, ranih 60-tih, Enzo Ferrari je zahvaljujući svojoj aroganciji, izgubio vernog klijenta i dobio ljutog konkurenta na svetskoj supercar sceni. Inovativnošću, vrhunskom tehnologijom i specifičnim dizajnom, Ferruccio Lamborghini je veoma brzo naterao svog nekadašnjeg prijatelja iz Modene da se gorko pokaje.

Iako je već dosta pisano o čuvenoj svađi između dva giganta italijanske auto industrije koja je dovela do osnivanja kuće Lamborghini, malo je poznato koji je to automobil inicijalno zapanjio Enza Ferrarija i uspeo da mladoj kompaniji obezbedi dovoljno popularnosti i finansijske podrške da preživi početak i etablira se kao jedno od najpoznatijih imena sportskog automobilizma u sveta. Uspeh i proboj Lamborghinija tokom 60-tih je zaista bio meteorski ali ne i nezasluzen jer je ponuda modela bila vrhunska, kako po tehničkim rešenjima tako i po kvalitetu i upotrebljivosti...

Ipak, automobil koji je započeo seriju ultimativnih sportista iz Sant Agate je bio model 350 GT predstavljen 1964. godine. Ferruccio Lamborghini nije u startu imao jasnu sliku kakav automobil želi, ali je znao šta mora da izbegne u cilju stvaranja modela koji bi bio bolji od tadašnjih sportista iz Modene. Za početak, Lamborghini je morao biti daleko kvalitetniji od Ferrarija (to je, po legendi, i bio uzrok svađe dva industrijalca), morao je biti tehnički napredniji ali i lakši i prijatniji za vožnju. Sve to je navodilo da budući Lambo treba da bude rasni GT kupe da bi zadovoljio sve namere tvorca i da bi se ravnopravno uključio u borbu za malobrojne kupce, sa Ferrarijem i Maseratijem.

Ja sam Sead Baždar i u rubrici Za volanom
provozaću vas kroz istoriju automobila,
od prvog automobila do automobila budućnosti.

Da bi stvorio ovakav auto Ferruccio je znao da mu je potreban tim vrsnih inženjera, konstruktora i dizajnera. Okolnosti koje su mu išle na ruku su velika čistka koju je Enzo sproveo u Ferratiju 1962. godine i koja je mnoge vrsne stručnjake ostavila bez posla, kao i činjenica da živi u Italiji 60-tih koja je obilovala brojnim (kasnije veoma slavim) imenima vezanim za automobile. Veoma brzo, oko sebe je okupio tri čoveka koja će činiti oštricu Lamborghinija i koja će ovu fabriku proslaviti u svetu. Za početak, tu je bio Giotto Bizzarrini, neverovatno talentovani i energični inženjer, čovek koji je zaslužan za veliki uspeh Ferrarija 250 GTO i fabrike Iso, i koji je bio zadužen za konstrukciju motora. Posle njega, tu je bio i Giampaolo Dallara, glavni inženjer čija su specijalnost bile šasije i konstrukcije i koji je pored iskustva u Ferrariju bio zaposlen i u Maseratiju. Za dizajn novog modela bio je zadužen Franco Scaglione, jedan od najpodcenjenijih, najekscentričnijih i najmisterioznijih imena svetskog automobilskog dizajna. a sa ovakvim timom, razvoj automobila je tekao veoma brzo i prvi prototip (doduše, bez motora) bio je spreman već 1963. godine. Prikupivši mnogo pažnje na Torinskom Salonu te godine, ime 350 GTV je ušlo u upotrebu i konkurenciji najavilo da Ferruccio sprema nešto veoma ozbiljno.

U međuvremenu, Bizzarrini je završavao razvoj motora prema Lamborghinijevim željama. Naime, agregat je morao biti V12 sa preko 300 KS, vrhunske tehnologije i kvaliteta. Giotto je odgovorio zahtevima svog poslodavca sa fantastičnom V12 mašinom, zapremine 3, 5 litara, sa po dve bregaste u glavi i 358 KS pri skoro 8000 obrtaja. Ipak, Ferruccio nije bio srećan jer nije želeo tiražnu trkačku mašinu nego kulturan i snažan pogon primereniji GT automobilu. Stoga je Bizzarrini smanjio snagu na 270 KS, zadržao sve ostale kvalitete i povećao pouzdanost agregata. Konačan dizajn (ne toliko različit od prototipa) bio je gotov a izrada karoserija je poverena čuvenoj milanskoj kući Carrozzeria Touring.

Automobil, imena Lamborghini 350 GT, ponosno je predstavljen publici i specijalizovanoj štampi 1964. godine. Kritike, od strane automobilskih novinara su bile odlične i svi su se složili da je prvenac ove fabrike u svakom pogledu fantastičan automobil. Vrhunski pogon podario je i vrhunske performanse (6,8 sec do 100 km/h i 250 km/h max brzine), a tehnički layout koji je uključivao cevastu šasiju, nezavisno vešanje i četiri disk kočnice, izuzetnu stabilnost i manire u vožnji. Kupci su inicijalno bili malo sumnjičavi, pogotovo posle saznanja o ceni (13 900 \$) ali su kvaliteti automobila odneli pobedu i prodaja je uspešno krenula. Reakcija svetske javnosti je bila takva da su i Ferrari i Maserati morali da priznaju da imaju dostojnog protivnika.

Lako je Labmorghini 350 GT mogao da bude baza za odličan trkački automobil, Ferruccio je bio odlučno protiv trkanja, smatrajući ga nepotrebnim trošenjem snage, novca i vremena, za razliku od svoh konkurenta Enza Ferrarija koji nije mogao da zamisli grid na stazi bez jednog od svojih automobila.

Danas su ovi automobili veoma cenjeni u svetu klasičnog automobilizma, ne samo zbog fantastične istoriji i priče koja ih prati, nego i zbog čistog kvaliteta i odličnih vozni svojstava koje poseduju. Sa druge strane, predstavljaju i prvenac jedne legendarne fabrike i delo mnogih slavni ljudi iz industrije. Ipak, obrnuto proporcijalno sa poštovanjem koje Lamborghini 350-400 GT 2+2 zaslužuje, nalazi se i cena, pa dobri primerici koštaju samo frakciju cene ekvivalentnih Ferrarija od kojih su evidentno bolji a to je signal ozbiljnim kolekcionarima (ako već nemaju) da ovaj automobil uvrste u svoju kolekciju. Naravno, nisu jeftini, pogotovo ne za naše uslove ali istorija sukoba, želja za dokazivanjem, genijalnost konstruktora i decentan dizajn čini ove modele dijamatima istorije automobilizma i precima današnjih Lamborghinija...

SCHOOLIRANJE maj/jun 2014.–

FOTO: ALDIN ŠABANOVIĆ, FOTO SANDŽAK

MATURSKO VEČE

TEHNICKO-POLJOPRIVREDNA ŠKOLA

NEKOLIKO RAZLOGA

1. Tehničko- poljoprivredna škola u Sjenici ima dugu tradiciju, i zasigurno je škola čiji ugled raste svake godine. Taj, sve veći ugled stečen je napornim radom i kvalitetnom organizacijom, učešćem u reformi srednjeg obrazovanja kao i uvođenjem novih, oglednih obrazovnih profila.

2. U Tehničko- poljoprivrednoj školi postoje smerovi četvrtog stepena nakon kojih MOŽETE UPISATI BILO KOJI FAKULTET. Oko 80 % naših maturanata upisuju fakultete koji nemaju nikakvog dodira sa njihovom strukom.

3. Tehničko- poljoprivredna škola je stručna škola, pa će njeni učenici nakon završenog fakulteta posedovati dve diplome. Ono što je najbitnije da znate jeste da su naši maturanti ravnopravni u odnosu na maturante gimnazija i drugih škola opšteg smera kada je upis fakulteta u pitanju, Osim toga, škole opšteg smera pružaju široko opšte obrazovanje. Prema tome – NE ZABORAVITE! Takve škole ne osposobljavaju ni za jedno zanimanje. Ako se posle njih ne završi fakultet ili visoka škola strukovnih studija, teško je zaposliti se bez dodatne kvalifikacije - nekog dodatnog kursa i odgovarajuće diplome.

4. Ukoliko po završenoj srednjoj školi niste u mogućnosti, ili jednostavno nemate želju za daljim školovanjem, u našoj školi postoje obrazovni profili trećeg stepena nakon čijeg završetka se odmah možete zaposliti, posao naći u industriji, proizvodnji ili jednostavno možete otvoriti vlastitu zanatsku radionicu.

5. U Tehničko-poljoprivrednoj školi neguje se dobra, radna atmosfera. Podrška učenicima se odvija uz poštovanje zakona i prava učenika. Većina profesora ima dobar pristup učenicima, odnosi između učenika i profesora su korektni, uz međusobno uvažavanje i poštovanje. Neguje se solidarnost, tolerancija među učenicima i pravičnost.

ZBOG KOJIH TEHNIČKO- POLJOPRIVREDNA ŠKOLA U SJENICI TREBA DA BUDE VAŠ IZBOR!

6. Škola je na zadovoljavajući način opremljena modernim nastavnim sredstvima, koja su na raspolaganju profesorima i učenicima, kako u kabinetima, tako i u učionicama, fiskulturnoj sali itd. Svake godine ulažu se naponi da se škola održava, oprema i renovira.

7. Osim redovne nastave, u našoj školi postoje i razne vannastavne aktivnosti. Učenici učestvuju u radu velikog broja sekcija, u okviru kojih zadovoljavaju svoje sportske, obrazovne i kulturne potrebe i navike. U školi već uspješno radi veliki broj sekcija a od ove školske godine naši učenici, zajedno sa svojim profesorima, uređuju školski list Schooliranje.

8. Učenici naše škole pokazuju značajan uspeh na mnogim takmičenjima opštinskog, gradskog i republičkog nivoa.

9. Bezbednost učenika u našoj školi je na visokom nivou. Uveden je video nadzor, a škola ima i školskog policajca i redovno dežurstvo zaposlenih.

10. Osim što zaposleni u našoj školi brinu o svojim učenicima, na poseban način neguju odnose i komunikaciju sa roditeljima svojih učenika.

Naša škola, prva u opštini, počela je sa radom na ELEKTRONSKOM DNEVNIKU, putem kojeg vaše roditelje, koji često nisu u mogućnosti da dođu, dva puta mesečno obavještavamo o vašem uspehu i vladanju.

11. Učenici naše škole veoma često putuju i zajedno sa svojim profesorima posećuju razne sajmove vezane za njihov obrazovni profil ili obrazovanje uopšte. Na taj način se dodatno edukuju i afirmišu.

DOBRODOŠLI !!!

*Hodaćemo bez razloga, radovaćemo se, bez razloga,
smijaćemo se, bez razloga, s jednim jedinim razlogom,
što smo živi i što se volimo.
A kud ćes veći razlog.*

MEŠA SELIMOVIĆ